

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1773 р. У Ніжині народився Юрій Лисянський, майбутній видатний мореплавець. ■ 1934 р. У Києві засновано Інститут гірничої механіки (нині — в Донецьку). ■ 1943 р. Розпочалася Донбаська наступальна операція радянських військ проти гітлерівських загарбників. ■ 1956 р. Помер класик білоруської літератури Якуб Колас. ■ 1990 р. В СРСР вийшов указ про відновлення прав жертв репресій 20—50-х років.

Приїхали в місто Житомир...

8

«Ніжинку» врятувала жінка

11

СПОРТ

...І себе показали

Легка атлетика. Чемпіонат Європи. Мюнхен. На цих змаганнях збірна України показала добрий клас. Вона завершила виступи на «золотій» ноті. Чемпіоном у стрибках у довжину з результатом 8 метрів і 8 сантиметрів став Олексій Лукашевич. А загалом в активі українських легкоатлетів — сім медалей: дві золоті (ще одна — у штовхальника ядра Юрія Білонога); чотири срібні — в метальника молота Владислава Піскунова, бігунки Олени Красовської на дистанції 100 м з бар'єрами, штовхальниці ядра Віти Павлиш і в чоловічої естафетної команди 4х100 м. До речі, наші спринтери встановили національний рекорд і мають великий шанс одержати запрошення взяти участь у змаганнях Кубка світу. Нарешті бронзову медаль на дистанції бігу на 5000 метрів завоював Сергій Лебідь. **Вітаємо наших атлетів і їхніх тренерів. Так тримати!**

Спортивну добірку читайте на 15-й стор.

Я ВАМ ПИШУ...

А марок дедалі більше

З 1 липня цього року підвищено тарифи на поштові послуги. Але проблема не в черговому збільшенні ціни, а в процедурі впровадження змін. Наведу приклад. Наприкінці червня я придбав у поштовому відділенні три конверти з марками і додатково наклеєними марками по 10 копійок. Листи в цих бідолашних конвертах я надіслав у першій половині липня. Але вони не потрапили до адресатів, а бумерангом повернулися до мене.

Хіба це правильно? Адже, купуючи конверт, я оплатив поштові послуги авансом. Тож було б резонно, якби протягом якогось часу після введення нових тарифів діяли попередні.

Володимир ЛИМАНСЬКИЙ.

Київ.

ОФІЦІЙНО

«Енергоатом» у полі зору Президента

Президент України Леонід Кучма доручив Кабінету Міністрів вжити заходів для підвищення ефективності роботи й виведення з кризи національної атомної енергогенерувальної компанії «Енергоатом».

Як повідомила агентству «Інтерфакс-Україна» у понеділок прес-секретар глави держави Олена Громницька, Л. Кучма дав доручення після зустрічі у Криму із заступником секретаря Ради національної безпеки і оборони, президентом НАЕК «Енергоатом» Сергієм Тулубом, який інформував главу держави про роботу компанії за два місяці його керівництва, а також за сім місяців поточного року.

Л. Кучма також доручив прискорити прийняття проекту постанови уряду про програму підвищення престижу сфери атомної енергетики.

Учасники зустрічі обговорили питання погашення боргів «Енергоатому».

О. Громницька наголосила, що Л. Кучма тримає під особистим контролем ситуацію в «Енергоатомі».

По–братньому чи по справедливості?

У Києві проходить черговий раунд україно-російських переговорів з питань нерухомості колишнього СРСР за кордоном. Нагадаємо: ще в грудні 1994 року країни підписали угоду "Про врегулювання питань правонаступництва щодо зовнішнього державного боргу та активів колишнього СРСР» (так званий «нульовий варіант»). Однак Верховна Рада цей документ досі не ратифікувала, вимагаючи від Росії надати українській стороні об'єктивну інформацію про стан боргів та активів СРСР.

(Закінчення на 5-й стор.).

ЯК "РУСЛАН" ПРОПИСАВСЯ

Колаж Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У ДВОХ КРАЇНАХ

Торік я наважився зробити припущення, що відбудеться позапланова зустріч без краваток Володимира Володимировича і Леоніда Даниловича. Мовляв, обговорять вони ма-а-леньке питаннячко про долю величе-е-зного суперлайнера «Руслан» і замовлять слівце на користь його власника («Літаки самі не літають», «ГУ» від 5.05.2001).

(Закінчення на 10-й стор.).

У НОМЕР

* * *

Відновлено рух поїздів на перегоні Останіно — Сім Колодязів Придніпровської залізниці, де напередодні вихідних сильними зливами розмило 120 метрів колії. Рух на цій ділянці колії було повністю припинено, зокрема, не ходили потяги «Керч—Москва» та «Керч—Херсон». Також, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**, завершено роботи з відкачування води з підвальних приміщень підтоплених будинків, очищення вулиць та водостоків у Керчі, Джанкої, Судаку та кількох інших населених пунктах.

* * *

Триває робота Державної комісії з розслідування причин авіакатастрофи, яка сталася 27 липня на Львівському аеродромі Скнилів, та за фактом загибелі людей. За останніми даними, потерпілими вважається 241 людина, з них 83 дитини. Встановлено факт загибелі та смерті травмованих 76 осіб, серед яких 27 дітей. Продовжується ідентифікація фрагментів тіл загиблих. На стаціонарному лікуванні в медичних закладах перебуває 71 потерпілий. У тяжкому стані — 5.

(Закінчення на 16-й стор.).

* * *

Після аварії на донецькій шахті імені Засядька Макіївський науково-дослідний інститут з безпеки робіт у гірничій галузі перевірив партію електродетонаторів, які використовують на цьому підприємстві. Фахівці виявили два випадки неповної детонації — один випадок на 400 детонаторів, тоді як допустиме відхилення — один випадок на десять тисяч.

А під час перевірок, що їх провели інспектори Держнаглядохоронпраці на вугільних підприємствах регіону, виявлено факти використання гірничої техніки та обладнання без відповідного захисту. Представники комітету наполягають на поверненні такого обладнання на заводи та оснащенні відповідною апаратурою захисту, **повідомляє наш власний кореспондент Ліна КУЩ.**

* * *

На Луганщині під час археологічних розкопок знайшли поховання стародавнього гірника. Шахтарі видобували мідну руду на території Бахмутскої улоговини три з половиною тисячі років тому, в епоху розквіту цивілізацій Стародавнього Єгипту та Міжріччя.

На знімку: студент Донбаського гірничо-металургійного інституту Сергій Морозов біля знайденого поховання.

Фото Олега ПРИТИКИ (УНІАН).

У Чернігівському гарнізоні 37 сімей військовослужбовців отримали квартири

ПОЛІТИКА

Шановні народні депутати!

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України, правління Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» та правління Футбольного клубу народних депутатів України «Парламент України» сповіщає вас про те, що з 29 серпня по 1 вересня 2002 року у Москві вперше відбудеться турнір на Кубок Російської Федерації серед футбольних клубів парламентів і урядів, адміністрацій областей та мерій міст, започаткований Російською асоціацією фізичної культури та спорту для всіх, газетою «Комсомольська правда» разом з урядом Москви та Російською футбольною спілкою.

Організатори турніру мають за честь запросити футбольну команду «Парламент України» взяти участь у цьому турнірі.

Рада ВПС НДУ у Верховній Раді України; правління ВДК НДУ «Парламент»; правління ФК НДУ «Парламент України».

***

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та правління Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» сповіщає про державну реєстрацію Агентства парламентських новин «Парламент» та газет «Парламентський клуб» і «Народна законодавча ініціатива».

Запрошуємо вас до співпраці.

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України, профспілковий комітет народних депутатів України IV (XV) скликання у Верховній Раді України.

З романтиків — у прагматики

ХТО Є ХТО: ПРЕДСТАВЛЯЄМО ГОЛІВ КОМІТЕТІВ

Із досьє «ГУ»

44-річний Володимир Миколайович Стретович, прийшовши до парламенту за списком виборчого блоку «Наша Україна», очолив Комітет з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією. Він голова Християнсько-народного союзу, президент Українського депутатського юридичного клубу, почесний президент Світового конгресу українських юристів, президент Фонду сприяння правовим і політичним реформам, народний депутат другого скликання, кандидат юридичних наук, професор кафедри правознавства Київського національного університету культури і мистецтв. Автор близько 35 наукових праць з проблем регулювання трудових і майнових відносин у сільському господарстві і державного права. Але це — далеко не повна інформація про трудову і політичну кар'єру заслуженого юриста України.

За роки політичного життя (починаючи з 1994 року) перетворився з політичного романтика на політичного прагматика. За натурою — демократ і консерватор.

Яке кредо Володимира Стретовича і що він робить поза стінами парламенту — про це наша розмова.

— Моє кредо — навчатися, незважаючи на вік. Саме завдяки навчанню (а я до 31 року відмінно навчався в київських і захищався в московських вузах) була сформована моя життєва позиція. Двох своїх доньок я виховую в такому само дусі: навчання — це ключ до успіху, до знань і, якщо хочете, до нормального життя. Я не можу заснути, доки не перечитаю всі газети, не передивлюся всі новини. Треба не втрачати жодної хвилини, а навчатися, читати, цікавитися, спілкуватися, повноцінно жити. З приводу цього я й досі люблю цитувати рядки, які припали мені до душі ще 25 років тому:

«Не могу я жить
спокойно,
если вся душа в огне,
Не могу я жить
без боли
и без бури в полусне.
Я хочу познать
искусство —
самый ценный дар богов,
Силой разума и чувства
охватить весь мир готов.
Так давайте
в многотрудный
и далекий путь пойдем,
Чтоб не жить
нам жизнью скудной,
в прозябании пустом!»

— Володимире Миколайовичу, а яке у вас хобі?

— На жаль, я не можу похвалитися чимось унікальним. Колекціоную картини не за жанрами чи авторами, а ті, які мені подобаються, бо мають якусь незбагненну енергетику. Скажімо, гуляючи Андріївським узвозом, відвідуючи виставки чи галереї, я відчуваю душевне тепло біля якогось твору мистецтва. А потім відразу шукаю можливості його придбати. Маю дома прекрасні картини мого земляка з Житомирщини Охапкіна, який малює на релігійну тематику.

— Що робите у вільні хвилини, якщо вони бувають у вас?

— У моєму житті вільний час — це період від заходу сонця до його сходу. Але вихідними намагаюся вирватися до мами на Житомирщину — допомагаю господарювати. А потім сідаю на березі ставочка і під кумкання жаб, спів жайворонків у спілкуванні з природою занурююсь у читання.

— Якій літературі віддаєте перевагу?

— Я люблю читати політичну публіцистику. Це книги про 30—50 рр. минулого століття. Людство пережило стільки, що використовувати минулий досвід достатньо, щоб не повторювати помилок.

— Чого ви не любите в людях і не можете вибачити?

— Мімікрію, коли людина устами матеріалізує ту думку, яка не є її відчуттям. Коли вона має зовсім інші наміри, а заради досягнення якоїсь мети каже не те, що думає. Не люблю підлабузництва. Коли я у позаминулому скликанні був головою Комітету з питань правової політики і судово-правової реформи, мав масу псевдодрузів. А коли моє депутатство закінчилося — їх як відрізало.

— У вас є недоліки?

— Зайва відкритість і довіра до людей. Я не можу перед людьми опустити скло в тій ситуації, коли є небезпека. Я виріс серед природи, бо жив з батьками в лісовому кордоні до семи років, моїми друзями були їжаки, олені, гуси. Я був упевнений, що люди повинні бути прості і досконалі, як сама природа.

— Де відпочиватимете цього року?

— Разом з сім'єю біля моря, а більшу частину своєї відпустки проведу у мами на Поліссі. Візьму масу книжок, документів для того, щоб озброюватися на наступні баталії, які неминуче будуть в українському парламенті. За всіма ознаками політичний рік обіцяє бути непростим. Та й викладацька робота починається вже у вересні.

— Гумор — велика зброя. Як часто доводиться використовувати її вам?

— Я багато років провів на естраді — як конферансьє, заповнював паузи. Веселити людей було моєю професією. Я знаю багато реприз Остапа Вишні, Олександра Ковіньки, Євгена Дударя, який сьогодні є моїм добрим приятелем. Мені жартувати — це як жити. Люблю розігрувати людей на перше квітня. Наприклад, телефоную своїм студентам і кажу: «Вважайте, екзамен я прийняв. Приходьте завтра із заліковками». Наступного дня, звісно, непідготовлені студенти кучкуються біля мене. А я, ніби не розуміючи: «Складайте іспит. Учора було перше квітня, а сьогодні вже треба демонструвати знання».

— Як ви себе оцінюєте в ролі сім'янина?

— Позитивно. Мій дім — моя фортеця. За розподілом обов'язків — я на полюванні, забезпечувач. А дружина береже територію — вогонь.

— А як ваші домашні ставляться до того, що ви займаєтеся політичною діяльністю?

— Після 8 травня, коли мене обрали депутатом, у моєї дружини Тетяни настрій упав: «Я знову на чотири роки втратила чоловіка». Але, враховуючи попередній досвід, я хочу робити так, щоб вона цього не відчувала.

— Про що мріє депутат Стретович?

— Щоб протягом року жоден громадянин України не емігрував за кордон. А ті, хто перебуває поза Батьківщиною, поверталися в Україну.

Записала Наталя ЯРЕМЕНКО.

У НОМЕР

Хмари над головою

В адміністрації Президента України розробляють чотири варіанти звільнення Олександра Омельченка з посади голови Київської міської держадміністрації. Про це в інтерв'ю УНІАН заявив голова Комітету ВР з питань свободи слова та інформації Микола Томенко.

Найпопулярніший варіант пов'язаний із внесенням змін до Закону «Про столицю України — місто-герой Київ». Згідно із законопроектом, Президентові буде надано право призначати на посаду голови Київської міськдержадміністрації не обраного киянами міського голову, а іншу кандидатуру. За словами М. Томенка, саме цей варіант фактично є «єдиним правовим шляхом усунення О. Омельченка від керівництва містом» і на сьогодні «найбільш реалістичним».

Серед інших варіантів — створення більшості в Київській міськраді із членів фракції «Єдина Україна» та ініціювання ними звільнення з посади О. Омельченка, а також — «правоохоронний», коли дії міського голови визнаватимуть у судовому порядку незаконними, тоді з'являться підстави для звільнення за порушення законодавства. І нарешті четвертий варіант —звільнення, пов'язане з наявністю статусу державного службовця високого рангу, який досяг пенсійного віку. У команді Президента «є багато людей, які вважають цей шлях найменш конфліктним», вважає Микола Томенко.

Сам київський міський голова в інтерв'ю «Дзеркалу тижня» заявив, що він ознайомився з документом і розцінює його «як провокацію». За його словами, законопроект повністю ліквідує самоврядування у Києві, а всі повноваження передаються в державну адміністрацію, яку призначає Президент.

Омельченко переконаний, що до цього стосовні ті політичні сили, які на минулих виборах не зуміли здобути владу в Києві. Маніпуляція із законом про столицю — лише вершечок айсберга, «видимий шмат роботи», яка ведеться проти нього.

«Я вважаю, — сказав київський міський голова, — що це зведення рахунків і по-іншому згадані мною події не можу розцінювати. Не можуть діяти заступники керівника адміністрації Президента Хорошковський, Іщенко та Дьомін без відома глави адміністрації — Медведчука. Навпаки, вони можуть діяти тільки тоді, коли це сплановано, скоординовано і проконтрольовано».

Віктор СТОРОЖУК.

АКЦІЇ

Від стін собору — соборною Україною

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Минулої суботи від стін святої Софії стартував просвітницький мотопробіг «Соборна Україна—2002». Попереду — тисячі кілометрів Чернігівською, Сумською, Харківською, Луганською, Донецькою та Запорізькою областями. Один із чотирьох мотоциклів виробництва Київського мотоциклетного заводу веде голова УРП «Собор», голова Комітету ВР з питань державного будівництва та місцевого самоврядування Анатолій Матвієнко (на знімку). Тож під час мотопробігу вивчатимуться конкретні проблеми місцевого самоврядування, відбудеться чимало конференцій, круглих столів і, звичайно, зустрічей з виборцями, адже крім А. Матвієнка в акції беруть участь голова Спілки офіцерів України, заступник голови Комітету ВР з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Григорій Омельченко, народний депутат України Левко Лук'яненко, голова підкомітету Комітету ВР з питань науки і освіти Костянтин Ситник.

Просвітницький мотопробіг проходитиме під гаслом «Ми всі — українці!».

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Буковинці стають на крило

В Івано-Франківську побувала група депутатів Чернівецької міськради, яка знайомилася з роботою місцевого аеропорту. Це підприємство є одним з кращих в Україні, має стабільні економічні показники, надає якісні послуги багатьом міжнародним авіакомпаніям. Після поїздки депутати підготували детальний звіт про побачене керівництву міськради, висловили ряд власних рекомендацій стосовно відродження Чернівецького аеропорту, котрий тривалий час не працював і лише нещодавно відновив пасажирські перевезення.

Досвід іванофранківців, почерпнутий міськими депутатами, стане доброю підмогою для буковинських авіаторів у справі повернення колишнього престижу їхнього підприємства.

Василь БАБУХ.

Правління Національного банку України висловлює глибоке співчуття Бурдюговy Анатолію Федоровичу, начальнику Головного управління Національного банку України в Автономній Республіці Крим, члену Правління Національного банку України, з приводу тяжкої втрати — смерті його батька
БУРДЮГОВА Федора Пилиповича.

НОВИНИ

Нова продукція аграрників

В агрофірмі «Степанівка» Приазовського району завершено будівництво рибопереробного цеху. У ньому встановили універсальну лінію, яка забезпечує консервування, соління й копчення риби. Фахівці господарства розраховують невдовзі (з уведенням в експлуатацію холодильника) розпочати переробку азовських бичків, судаків, пеленгасів і тюльки, випускати пресерви з копчених оселедців, скумбрії і мойви.

За словами директора агрофірми Олександра Чубенка, обладнання нового цеху дає змогу переробляти за рік 375 тонн риби. 120 тонн її має намір добувати в Азовському морі риболовецька бригада господарства.

Олександр АБЛІЦОВ.
Запорізька область.

Олія текла рікою!

Сорок тонн(!) харчової олії витекло з цистерн внаслідок техногенної аварії, що сталася у Вінниці. За даними міліції, вночі хтось підрізав шланги у десяти ємкостях, що були на території приватного підприємства «Вінтар». А на ранок вулиці Некрасова, Ленінградська, Артема, Шмідта та Верхарна виблискували від масляної рідини. Щоб уникнути аварійної ситуації, було зупинено рух транспорту. Проїжджу частину засипали піском та гравієм. Тим часом окремі мешканці будинків спішно черпали пролиту олію, наповнюючи нею найрізноманітніший посуд.

Саме тому комісія з питань техногенно-екологічних ситуацій та міська санепідемстанція звернулися до вінничан із застереженням не купувати олію у незаводських упаковках. А також утриматися від придбання на ринках продуктів харчування приватного виготовлення із використанням олії.

Одна з версій, що її розглядають правоохоронці, розслідуючи причини аварії, — усунення з ринку небажаного конкурента: на підприємстві «Вінтар», з'ясовується, олія була найдешевшою у місті.

Віктор СКРИПНИК.
Вінниця.

ІНІЦІАТИВА

Корів — на подіум

Незвичайний конкурс відбувся у селі Лаврів Луцького району на Волині. Тут на виставці-виводі хазяйської худоби авторитетне журі у складі тваринників і ветеринарів вибрало найкращу корову села.

Своєрідне змагання проходило в два тури. Спершу спеціальна комісія обійшла всі двори і з-поміж 230 домашніх корівчин відібрала 18 найпродуктивніших «конкурсанток». А потім серед чотирьох фіналісток визначили переможницю — восьмирічну корову Рябуху, яка дала за рік шість тисяч літрів молока і має прекрасний екстер'єр. Збентежену надмірною увагою Рябуху коронували вінком із польових квітів, а її господарку Марію Зарембʼюк нагородили грошовою премією і цінним подарунком.

Подібні виставки-виводи незабаром відбудуться у кожному селі Волині. Їх проведення передбачено обласною програмою розвитку особистих підсобних господарств краян.

Роман ЖИЖАРА.

Злісних боржників карають

У Донецьку від'єднано від енергопостачання 105 будинків. Їх мешканців вважають злісними неплатниками. Як стало відомо в Донецькому міськвиконкомі, за вказівкою районного управління ЖКГ складено списки тих, хто постійно ухиляється від сплати за використану електроенергію. З десятого липня їх почали від'єднувати від джерел енергопостачання.

Крім того, за сім місяців нинішнього року в суди вже передано понад п'ять тисяч позовів на боржників, з яких майже дві тисячі задоволено. Такі жорсткі заходи привели до збільшення рівня оплати за житлово-комунальні послуги на 14 відсотків. За підсумками першого півріччя, загальний рівень оплати за енергоносії в Донецьку перевищив 84 відсотки, **повідомляє УНІАН.**

ФОТОФАКТ

У столичному Центральному будинку художників відкрито виставку образотворчого мистецтва «Художня Київщина».
На знімку: відвідувачі оглядають експозицію.

Фото Володимира Тарасова (Укрінформ).

КРИМІНАЛ

Узяв у заручники... онука

Незвичайний випадок стався в Одесі: правоохоронцям довелося визволяти трирічного Максима, який став заручником власного дідуся Бориса.

Старенький полюбляв заглядати на дно чарки. Це призвело до конфлікту з дочками — не дали похмелитися. Під час сварки пролунала обіцянка викликати міліцію. Тоді дідусь схопив онука, забарикадувався в одній із кімнат і пригрозив: «Тільки-но спробуйте! Тоді я викину Максима у вікно!». Правоохоронцям зателефонували сусіди. До будинку на вулиці Новикова приїхали начальник облуправління МВС генерал-майор Юрій Івушкін та прокурор області Михайло Косюта із загоном «Беркута». Під вікнами будинку спішно натягнули тент — готувалися штурмувати квартиру з даху. Ситуацію розрядив сусід: сказавши, що міліція поїхала, він запропонував Борисові перехилити чарчину. І той, не втримавшись від спокуси, відчинив двері... Наляканого хлопчика передали до рук матері. А дідусеві доведеться відповідати перед судом.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

ФОТОФАКТ

Новопсковському санаторію «Перлина», що на Луганщині, виповнилося двадцять п'ять років. Нині тут оздоровлюються ліквідатори наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та їхні діти.
На знімку: медсестра відділення лікувальних ванн Лариса Федорова за роботою.

Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

Саламандри залишилися в рідній стихії

На прикордонному переході «Порубне», що в Чернівецькій області, затримано громадянина Румунії, який намагався нелегально перевезти у термосі більше десятка плямистих саламандр, виловлених у Буковинських Карпатах. Ці плазуни мають великий попит на підпільних ринках серед колекціонерів рідкісних тварин. Саламандр випущено на волю. Контрабандиста — теж, оскільки не вдалося встановити його причетність до відлову рідкісних тварин.

Василь БАБУХ.

У НОМЕР

■ *Київ*

Ми в першій десятці за зверненнями до Євросуду

Серед майже 40 держав — членів Ради Європи Україна посідає восьме місце за кількістю звернень до Європейського суду з прав людини про невиконання Україною вимог Конвенції про захист прав і основних свобод людини в судовій практиці. Про це нещодавно заявив Міністр юстиції України Олександр Лавринович на навчальному семінарі для суддів експериментальних судів із застосування в судовій практиці цієї Конвенції. Міністр повідомив, що на сьогодні, за неофіційними даними Європейського суду, кількість заяв значно збільшилася і сягає майже 3500. Зареєстровано 700 заяв, з них 8 визнано прийнятними до розгляду.

За словами Олександра Лавриновича, основні питання, з якими звертаються українські громадяни в своїх заявах про порушення Україною вимог Конвенції, можна розділити на групи: порушення заборони катування, нелюдського та такого, що принижує гідність, поводження чи покарання (ці справи стосуються умов утримання в місцях позбавлення волі); порушення права на свободу та особисту недоторканність (здебільшого мова в цих справах іде про незаконний арешт); порушення права на справедливий судовий розгляд і виконання рішення суду; порушення права на ефективний судовий засіб захисту; порушення права на мирне володіння своїм майном.

Міністр наголосив, що перш ніж особа отримує право на звернення до Європейського суду з прав людини, вона має використати національні засоби судового захисту. За його словами, це означає, що основним гарантом дотримання прав людини має бути саме український суд, який повинен бути відкритим і гуманним до особи. Олександр Лавринович висловив переконання, що запобігти збільшенню кількості заяв може тільки суд, який керуватиметься у своїй діяльності принципами справедливості і дотримання прав людини.

Порушення в Україні прав на справедливий судовий розгляд і виконання рішення суду Міністр юстиції назвав найголовнішою проблемою. «Як би ми не відстоювали право кожного судді на основі власних переконань виносити рішення, ці переконання повинні завжди мати твердий грунт у вигляді закону», —заявив він. Олександр Лавринович також підкреслив, що «ми маємо усвідомити, що в місцях позбавлення волі перебувають не піддослідні і не ті, хто більше не претендує на звання громадянина, а громадяни, які переступили закон; вони мають право повернутися до суспільства здоровими, повноцінними людьми».

На думку Міністра юстиції, застосування в судовій практиці Конвенції про захист прав і основних свобод людини ставатиме для української держави дедалі важливішим. «Якщо раніше на питання дотримання Конвенції ми звертали увагу здебільшого в теоретичному плані, то сьогодні це стає великою практичною проблемою для української держави. І насамперед, безумовно, для судової системи і для суддів. Не тільки тому, що Конвенція про захист прав і свобод людини стала частиною українського законодавства, а й тому, що в Україні зросла правова культура населення, і дедалі більше людей розуміють, як вони можуть відстоювати свої права, якщо вони не зустрічають реалізації частини першої статті 55 Конституції України, яка стверджує, що права і свободи людини та громадянина мають захищатися судом», — зазначив міністр.

■ *Рівне*

«Навар» поклали до кишені

Чергову оборудку викрили співробітники відділу боротьби з корупцією та організованою злочинністю УСБУ в Рівненській області. Дочірнє підприємство «Рівне-ТДК» відкритого акціонерного товариства «Рівненський завод тракторних агрегатів» уклало з товариством з обмеженою відповідальністю з міста Яворів Львівської області угоду на постачання комплектувальних, наперед знаючи: їх тут нема. Зі Львівщини рівняни одержали лише накладну. Комплектувальні купували за готівку в Білорусі, доставляли їх без митного оформлення і сертифікації, а на склад здавали під яворівську накладну. До того ж ціни в документах значно завищували. А різницю, яка вилилася в кругленьку суму — майже 60 тисяч гривень, ділки поклали у власні кишені.

Олександра ЮРКОВА.

Бібліотека у валізі

І ТАКЕ БУВАЄ

Нестатки змушують людей шукати різні способи виживання. Скажімо, у Костополі та Рівному в людних місцях з'явилися пересувні приватні біліотеки. Щоправда, вони невеличкі — вміщаються у чемодані. Така мобільність потрібна ще й для того, щоб у разі рейду податківців, як кажуть, зробити ноги.

Саме тому підпільні бібліотекарі не розпускали язика перед кореспондентом. Бо із заробітку, який мають від того, що дадуть прочитати людині книгу, не розбагатієш. Але й таку прибавку до мізерної пенсії рівнянка пані Тетяна, колишній бібліотекар, дуже цінує. Адже й у тих її колег, які ще працюють, вони теж невисокі.

Щоб почати власну справу, жінка вклала у неї свою першу пенсію — купила ходову літературу: детективи, любовні романи, тобто те, чим цікавиться нині пересічний читач.

— Серйозну літературу, класику мало хто питає, — ділиться пані Тетяна. — Чи то час такий, що люди втомлюються і не хочуть таким читанням забивати собі голови, чи, може, у мене контингент такий. Щоправда, є кілька чоловік, які просять дати їм почитати щось історичне: приношу книги з власних стелажів. Добре, що в молоді роки зібрала власну бібліотеку.

Взагалі-то міні-бібліотека дуже популярна. Читачів, за їхніми словами, приваблюють помірні ціни — п'ятдесят копійок за тиждень користування книгою та три-чотири гривні так званих страхових (залежно від того, скільки коштує книга). І жодних тобі формулярів: хочеш, щоб повернули страхові, — поверни книгу. У державних бібліотеках розцінки дещо вищі — де 15, а де 20 копійок за добу. Отож читач вибирає бібліотеку за товщиною свого гаманця.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Педагог, науковець, юрист

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Учора відсвяткував свій 60-річний ювілей видатний правознавець, доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАН України, директор Інституту законодавства Верховної Ради України Віталій Федорович Опришко.

Значна частина трудової діяльності Віталія Федоровича тісно пов'язана з педагогічною та науковою роботою. А розпочав свій трудовий шлях сільський хлопчина там, де й народився тяжкого фронтового 1942 року, — в селі з дивовижною назвою Стара Оржиця на Київщині. Проте амбіції кмітливого та спритного хлопця потребували реалізації та визнання у ширшому просторі. І після закінчення середньої школи в 1959 році він вступив до Чернігівського кооперативного технікуму. У 1961-му отримав диплом товарознавця і був направлений на роботу у Броварську райспоживспілку (Київська область). Потім працював державним інспектором Управління Державної інспекції з якості товарів і торгівлі Києва, в Ленінському райкомі компартії Києва — інструктором оргвідділу, в Київському державному університеті, Інституті народного господарства (нині Національний державний економічний університет). Люди, які добре знають Віталія Федоровича, підтвердять, що це людина дуже цілеспрямована, наполеглива і, хай вибачить нам ювіляр, уперта (в хорошому розумінні цього слова), віддана праці. А тому, не зупиняючись на досягнутому та, як кажуть, «без відриву від виробництва» навчався на юридичному факультеті Київського університету імені Тараса Шевченка. Подейкують, що навіть здавав екстерном іспити. І, як результат наполегливої праці, оскільки ця людина так само вимоглива до себе, як і до інших, у 1974 році захистив кандидатську дисертацію, 1984-го — докторську.

З 1994 року — з моменту створення — і донині В. Опришко — директор Інституту законодавства Верховної Ради України. Газета не раз інформувала наших читачів про діяльність цього закладу та його керівника. Зокрема, під керівництвом Віталія Федоровича проведено значну роботу із систематизації нового чинного законодавства України, разом з провідними вченими України він готував проект Конституції України, багато інших важливих законопроектів, брав участь у їх науковій експертизі.

В. Опришко має певний творчий доробок. Він — автор понад 170 наукових та інших друкованих праць. Любить працювати з молодими, енергійними людьми. За його підтримки та допомоги захищено вісім кандидатських дисертацій і ще десять готуються до захисту.

Багато хорошого можна було б розказати ще про цю насамперед порядну людину. Порядну не тільки у ставленні до людей, що його оточують, а й до роботи, науки, справи, якій присвячує життя.

Колектив редакції нашої газети приєднується до всіх щирих побажань, присвячених ювілярові, і бажає йому надалі залишатися бадьорим та молодим духом, не поступатися своїми принципами, приносити своєю працею користь суспільству і отримувати задоволення від зробленого та достойне визнання досягнутого.

Колектив юридичного факультету Київського національного економічного університету щиро вітає декана юридичного факультету і завідувача кафедри правового регулювання економіки, доктора юридичних наук, професора, члена-кореспондента НАН України, заслуженого діяча науки і техніки Опришка Віталія Федоровича з ювілеєм і зичить йому міцного здоров'я на довгі щасливі роки, творчої наснаги, натхнення, нових звершень в його улюбленій справі.

Хай доля повсякчас дарує радощі життя!

ТУРБОТА

«Ау!» скликає малюків. З батьками

В Одесі почало діяти підприємство «Ау!». Тут створено своєрідну територію для сімейного відпочинку. На відкритті закладу, засновниками якого стали ВАТ «Світ атракціонів» і ТОВ «Червоний лобстер», зійшлося чимало родин. І вони не були розчаровані. Чудовий концерт, небачені досі атракціони, багатий вибір смачних страв — усе потішило і дітей, і дорослих.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Олександр Олесь — ветеринар

В Україні з'явилося ще одне професійне свято — День працівника ветеринарної медицини. Саме про це був наказ Президента України Леоніда Кучми від першого листопада 2001 року.

Святкуватимуть його кожної другої неділі серпня. Мабуть, так само — з піснями і танцями, як це було кілька днів тому в Київському театрі оперети. Кращі організації та спеціалістів ветеринарної медицини прийшли привітати співаки та телезірки — власники котів і собак: Оксана Хожай, В'ячеслав Хурсенко, Олексій Дівєєв-Церковний...

А кращими визнано багатьох. Почесне звання «Заслужений працівник ветеринарної медицини України» надано Геруну Володимиру Миколайовичу — головному лікареві ветеринарної медицини Київського іподрому.

Цікавий факт. Олександр Олесь, як з'ясувалося, був не лише поетом, а й ветеринарним лікарем і працював у цій галузі упродовж десяти років.

Лілія ПРІЛЬ.

ІНІЦІАТИВИ

Співали й під час революції, і в громадянську

Десять років тому самодіяльному хоровому колективу Краснопільського сільського будинку культури було надано почесне звання «народний».

Організував хор відставний офіцер-медик царського флоту. На жаль, його ім'я не збереглося. Та одне можна твердити впевнено: рука у засновника була легка й щаслива. Адже впродовж своєї майже столітньої історії колектив діяв фактично безперервно, за винятком років Великої Вітчизняної війни. І, як згадує ветеран хору Хома Сологуб, навіть у буремні літа революції, громадянської війни, колективізації концертної діяльності не припиняли.

Хома Логвинович пригадує, як у 20-ті роки Уманський відділ народної освіти запросив краснопілчан виступити в їхньому місті. У великий мороз та снігопад ледь прокладеним зимовим шляхом діставалися вони сусідньої Черкащини. Концерт давали на центральній площі міста, де попервах ніхто не звертав уваги на диваків, котрим закортіло грати й співати у 20-градусний мороз просто неба. А вже після першої пісні хористів обступили перехожі. Невдовзі весь майдан наповнився глядачами. Ще два дні по тому уманчани не відпускали сільських артистів, прохаючи влаштовувати нові й нові концерти.

За роки діяльності хором опікувалися видатні музиканти, талановиті диригенти. Майже 40 років колективом керує хормейстер і педагог Михайло Косенко. За цей час учасники підготували сотні творів, насамперед українські пісні рідного краю та з пісенної скарбниці фольклориста Гната Танцюри. Так народилися власні вокально-хореографічні композиції «Не стелись, барвінку», «Ой, горлиця», «Крокове колесо», «Ой, на Івана».

Численні народні та авторські пісні краснопілчани виконують у супроводі оркестру, що діє й творить разом із хором майже десять років. Пощастило їм і на талановитих хореографів Наталію Котик, Оксану Анікольчук та художнього керівника оркестру — директора будинку культури Валентина Косенка. Тож репертуар, як завжди, зачаровує слухачів милозвучністю й оригінальністю.

Юрій КОВЧ.
Краснопілка
Гайсинського району
Вінницької області.

Пасіка — спосіб життя

Медовими турботами нині живе чимало мешканців Нового Бугу, що на Миколаївщині. На одній з вуличок — напис на воротях: «Бджолозаготпункт». У глибині двору — чималенька пасіка. Господар Євген Мишенін серед місцевих бджолярів відома людина. Він — єднальна ланка між ТОВ «Миколаївмед» і земляками-бджолярами. Заготовляє віск, міняє його на вощину, ліки, інші потрібні пасічникам речі. А зайнявся пасікою зовсім несподівано для себе.

— Працював на цілині, потім — тут, у Новому Бузі, зварником. Настали тяжкі роки, підійшла пенсія. Як жити? А брат Віктор бджоли тримав. Подумав: хоч якась матеріальна підтримка, не собак же з котами вигулювати, як дехто... І — прикипів. Чому раніше не додумався? Правда, дружина Валентина Миколаївна свариться, каже, що мене від вуликів не відтягнеш, але допомагає.

Із заготпунктом спочатку сміх вийшов. Написали на воротях: «Обмінний пункт». То почали з валютою ходити!

— Довелося переписувати, — сміється Євген Михайлович. — А то ще з'являться з пістолетом відбирати долари.

У решті буває весело, й не дуже. Праця бджоляра впала у ціні, кожен переїзд стає десь у сотню гривень, а переїжджати доводиться тричі за сезон. І то ще не все... За останні роки сокира добре погуляла по акацієвих лісосмугах, в районі водосховища — самі пеньки... І коли на все це «накладається» економіка (з бідона меду — менш як 200 гривень), заняття пасічника видається не з привабливих.

І все ж бджолярство — це не так заробіток, як спосіб життя. Тільки у Новому Бузі понад п'ятдесят любителів. Є й такі, що тримають понад сто роїв!

Анатолій РОМАНЮК.
Миколаївська область.

На знімку: бригада новобузьких бджолярів на гречаному полі (зліва направо): Володимир Богач, Олександр Карпович, Євген Мишенін, Іван Повелко, Віктор Мишенін, Володимир Коваленко.

Постановою господарської суду Львівської області по справі № 7/157-21/232 від 09 липня 2002 року Відкрите акціонерне товариство «Самбірський цукровий завод», код ЄДРПОУ 00372138, м. Самбір, вул. Промислова, 2, п/р 26002000133 в АТ «Кредитбанк» м. Самбір, МФО 325332, визнане банкрутом і відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Портухая Богдана Романовича (ліцензія Мінекономіки № 047896 від 19.10.2001 р., м. Львів, вул. Гребінки, 5/2).

Господарський суд Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушив справу № 7/115-39/177 про банкрутство Дочірнього підприємства «Західметзбут» відкритого акціонерного товариства «Втормет» (смт. Запитів Кам'янка-Бузький район Львівської області; поточний рахунок 260033711в ЛОД АППБ «Аваль», МФО 325570, код ЄДРПОУ 25547768).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Невеличука Костянтина Васильовича (ліцензія АА 249643 видана 12.11.2001 року).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування оголошення.

По–братньому чи по справедливості?

(Початок на 1-й стор.).

19 лютого 1997 року український парламент ухвалив постанову про порядок ратифікації згаданої угоди. В документі вирішено розглянути доцільність ратифікації лише після виконання Росією низки процедур. Один з пунктів стосується і предмету нинішніх переговорів — РФ має надати повну інформацію про склад і балансову та ринкову вартість зарубіжної власності колишнього СРСР, причому інформація ця повинна бути підтверджена висновками міжнародного аудиту. Раніше Росія повідомляла, що балансова вартість всього зарубіжного радянського майна становила на кінець 1991 року 3,5 млрд. рублів. У Києві ці цифри викликають сумніви.

Разом з тим є не менш вагомі сумніви щодо перспектив України поділити зарубіжне майно СРСР «не по-братньому, а по справедливості». За повідомленнями ЗМІ, на початок 2001 року російська сторона переоформила на себе колишню радянську власність у 90 країнах повністю і в п'яти — частково. Щоправда, за твердженнями російських дипломатів, українська сторона намагається чинити їм в цьому перепони, направляючи блокуючі ноти в органи країн місцеперебування нерухомості. Проте процес, схоже, триває.

Незважаючи на це тривають і відповідні українсько-російські переговори. Їх суть та можлива користь від них для Києва, враховуючи сумнозвісний український хист до різноманітних поділів і вміння наших чиновників забезпечити національний інтерес — надто туманні. За офіційними повідомленнями, під час нинішнього раунду сторони «планують обговорити питання, що стосуються основних напрямів подальшого проведення переговорів». Отже, через десять з половиною років після розвалу СРСР Україна та Росія, можливо, узгодять зрештою ці напрями. Мабуть, ще за десять років вони розпочнуть їх реалізовувати. Певну надію на такий оптимістичний сценарій вселяє факт затвердження нового складу української делегації — відтепер її очолюватиме заступник держсекретаря МЗС Олександр Моцик.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Японки живуть найбільше

За підсумками 2001 року Японія в 17-й раз поспіль зберегла за собою світову першість щодо тривалості життя жінок. Середньостатистична японка, тривалість життя якої за рік збільшилася приблизно на чотири місяці, ледь-ледь не дотягує до 85 років. Ці дані оприлюднило міністерство охорони здоров'я Японії. Країна сонця, що сходить, нині лідирує і за тривалістю життя чоловіків, яка трохи перевищує 78 років.

Чергова спроба замирення

Учора до столиці Південної Кореї Сеула прибула представницька делегація Північної Кореї. Вперше за останні дев'ять місяців сторони матимуть безпосередні переговори. Вони сподіваються активізувати процес замирення і пожвавити окремі проекти, серед яких — возз`єднання родин і відновлення експлуатації прикордонної залізниці. **Як стверджує Бі-Бі-Сі,** Північна Корея також дала зрозуміти, що прагне відновити переговори на високому рівні зі Сполученими Штатами і Японією. Однак Вашингтон і досі не вирішив, чи направляти до Пхеньяна посланця.

Фото АП.

Глава північнокорейської делегації Кім Рйонг Сонг (праворуч) **і міністр у справах об'єднання Республіки Корея Йонг Се-гюн — уперед, до миру?**

«Президентом буду ще довго...»

Президент Азербайджану Гейдар Алієв у неділю побував у Нахічевані — автономії на південному заході країни. Там він заявив про намір мирно розв'язати карабаський конфлікт, а також про свою впевненість у перемозі на майбутніх президентських виборах у 2003 році. «Я вже десять років президент Азербайджану і, дасть Бог, ще довго ним буду», — сказав він. Нагадаємо, що минулого тижня главі Туркменістану Сапармурату Ніязову «бог» через високий представницький орган країни послав закон про довічне президентство. У який спосіб вищі небесні сили допоможуть Гейдарові Алієву — покаже час.

За два візити до сотні

Візит Папи Римського Івана Павла II до Польщі 13—16 серпня стане 98-ю і останньою зарубіжною поїздкою понтифіка. Про це, з посиланням на кардиналів папської курії у Ватикані, **повідомила гамбурзька газета «Більд ам Зоннтаг»**. Запланований на січень 2003 року візит до Маніли Ватикан, мовляв, вже скасував.

Однак керівник служби преси Святого престолу Хоакін Наварро Вальс спростував ці чутки. «На весну 2003 року призначено 99-те зарубіжне паломництво глави римсько-католицької церкви — пастирський візит понтифіка до Хорватії», — заявив він.

Бушу довіряє лише третина

Найбільшою довірою американців з діючих політиків користується аж ніяк не лідер нації Джордж Буш, як було ще недавно, а державний секретар США Колін Пауел. Згідно з даними опитування громадської думки компанією Pew Research, йому довіряють 37% американців. Президент змушений задовольнитися сьогодні другим місцем — його рейтинг становить лише близько 30%. Третє місце, за результатами опитування, поділили віце-президент США Дік Чейні та глава федеральної резервної системи Ален Грінспен. На четвертому місці — міністр оборони США Дональд Рамсфелд, на п`ятому — лідер сенатської більшості Том Дешл.

Коли я одержу роботу?

У Німеччині зафіксовано найвищий за часів правління коаліції соціал-демократів і «зелених» рівень безробіття: майже 4 мільйони 50 тисяч громадян не мають роботи. Це на 193 тисячі більше, ніж на цей період торік. Однак ніхто не може сказати, чи вдасться це зростання хоча б призупинити. Тому політики не можуть відповісти на запитання: «Коли я одержу роботу?», яке пишуть на своїх плакатах демонстранти, що протестують проти політики уряду щодо зайнятості. Фахівці обережно прогнозують поліпшення ситуації на краще лише наприкінці року.

Для уряду федеративної республіки, особливо для його керівника, це аж надто сумна статистика. Адже Герхард Шрьодер вважав головним завданням команди, яка перемогла на минулих виборах, досягти значного зменшення кількості безробітних. Він навіть заявляв у своїх передвиборних промовах, що роботу очолюваного ним уряду і його особисту діяльність як канцлера виборці повинні будуть оцінювати за результатами боротьби за збільшення робочих місць протягом часу правління коаліції.

Однак минуло чотири роки, а результати діяльності німецького уряду у сфері зайнятості населення залишаються невтішними. Незважаючи на досить енергійні спроби кабінету Шрьодера знайти можливості для створення нових робочих місць, особливо для молоді, змінити ситуацію на краще не вдалося.

Менш як за два місяці у федеративній республіці мають відбутися чергові парламентські вибори і правлячі партії намагаються врятувати становище новими варіантами боротьби з безробіттям. Соціал-демократи запропонували нову програму, яка сприятиме збільшенню кількості робочих місць. Її розробив менеджер компанії «Фольксваген», соціал-демократ Петер Гартц. Він пропонує позичити у населення 150 мільярдів євро під досить високі відсотки з тим, щоб спрямувати ці кошти на розвиток підприємництва і промислової інфраструктури в нових землях Німеччини, де безробіття особливо високе. Це викликало шквал критики опозиційних партій, які вважають цей захід не лише сумнівним, а й таким, що не дасть бажаних результатів.

Проте і прем`єр-міністр землі Баварія Едмунд Штойбер, який є кандидатом на пост наступного канцлера Німеччини від опозиційного блоку християнських і соціальних демократів, на думку спостерігачів, поки, крім популістських обіцянок щось змінити, теж не може запропонувати конкретний план дій.

А тим часом виборці висловлюють дедалі більше невдоволення політикою правлячої коаліції. Про що свідчать результати опитування громадської думки. Почастішали виступи правих, які вважають, що причиною такого високого рівня безробіття є іноземці, які нібито займають робочі місця німців. Рейтинг провідних політиків — соціал-демократів і «зелених» падає. Втім, він не набагато вищий і в претендентів стати наступними керманичами федеративної республіки. Отож передвиборна боротьба за голоси електорату обіцяє бути напруженою.

Валентина ПИСАНСЬКА.
Франкфурт-на-Майні.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

■ Київ

Справа білоруських дисидентів — на розгляді

Троє громадян Білорусі, які в липні звернулися до уряду України з проханням про надання політичного притулку, отримали повідомлення, що їхні заяви прийнято до столичного Управління з питань біженців та міграції. Один із них, Сергій Корнєв, у інтерв'ю «Німецькій хвилі» повідомив: після кількох звернень до української влади нарешті з'явилася надія на отримання притулку в Україні. «Ми подали заяви, офіційно зареєструвалися, і вже не можна говорити, що ми перебуваємо в Україні незаконно», — сказав він. Раніше білоруським громадянам відмовили в президентській адміністрації, де пояснили, що вони перебувають в Україні незаконно і їх може бути вислано.

■ Москва

Вироблення "єдиного підходу"

Делегація МЗС Ізраїлю на чолі з директором юридичного управління зовнішньополітичного відомства Аланом Бейкером прибула вчора для консультацій щодо врегулювання наслідків авіакатастрофи Ту-154М над Чорним морем у жовтні минулого року. Одна із цілей приїзду ізраїльтян — обговорення з російською стороною "питань, пов'язаних з виробленням єдиних підходів" у цьому питанні.

■ Нью-Йорк

Смог, що загрожує всім

Забруднення довкілля на південному сході Азії — і регіональна, і глобальна загроза. Такого висновку дійшли вчені, котрі займаються дослідженнями для ООН. За їхніми словами, коричнева димка, що стоїть над регіоном, піддає небезпеці сотні тисяч людей.

■ Токіо

Трусонуло

Землетрус силою 5,2 бала за шкалою Ріхтера вчора вранці стався в Японії. Повідомлень про потерпілих і руйнування не надходило.

■ Каракас

Чавес зажадав суду

Президент Венесуели Уго Чавес закликав Верховний Суд розпочати процес у справі чотирьох офіцерів, яких обвинувачують у змові та організації квітневого перевороту в країні. "Я сподіваюся, що правосуддя переможе", — сказав президент.

■ Приштина

Заарештували бойовика

Представники КФОР заявили, що сили місії ООН у Косово заарештували етнічного албанця, який очолював сепаратистську "Армію визволення Косово". Рустем "Ремі" Мустафа був регіональним командиром групи в 1998—1999 роках.

■ Вашингтон

Була шоста, стала банкрутом

Авіакомпанія "ЮС Ейрвейс", шоста за величиною авіакомпанія в США, оголосила про банкрутство у зв'язку з падінням обсягу пасажиропотоку після терактів 11 вересня.

Фото АП.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»

Верховна Рада України **постановляє:**

І. Внести до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425; 1994 р., № 20, ст. 120; 1995 р., № 44, ст. 329; 1996 р., № 1, ст. 1, № 3, ст. 11; 1997 р., № 8, ст. 62; 1999 р., № 24, ст. 209) такі зміни:

1. У статті 12:

1) пункти 4 і 5 частини першої викласти у такій редакції:

«4) 75-процентна знижка плати за користування житлом (квартирна плата) в межах норм, передбачених чинним законодавством (21 кв. метр загальної площі житла на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю);

5) 75-процентна знижка плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) в межах середніх норм споживання.

Площа житла, на яку надається знижка, при розрахунках плати за опалення становить 21 кв. метр опалювальної площі на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю.

Для сімей, що складаються лише з непрацездатних осіб, надається 75-процентна знижка за користування газом для опалювання житла на подвійний розмір нормативної опалювальної площі (42 кв. метри на кожну особу, яка має право на знижку плати, та 21 кв. метр на сім'ю)»;

2) доповнити статтю після частини другої новою частиною такого змісту:

«Площа житла, на яку нараховується 75-процентна знижка плати, передбачена пунктами 4 і 5 частини першої цієї статті, визначається в максимально можливому розмірі в межах загальної площі житлового приміщення (будинку) згідно з нормами користування (споживання), встановленими цими пунктами, незалежно від наявності в складі сім'ї осіб, які не мають права на знижку плати. Якщо в складі сім'ї є особи, які мають право на знижку плати в розмірі, меншому ніж 75 процентів, спочатку обчислюється в максимально можливому розмірі 75-процентна відповідна знижка плати».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою.

2. У статті 13:

1) пункти 4 і 5 частини першої викласти у такій редакції:

«4) 100-процентна знижка плати за користування житлом (квартирна плата) в межах норм, передбачених чинним законодавством (21 кв. метр загальної площі житла на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю);

5) 100-процентна знижка плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) в межах середніх норм споживання.

Площа житла, на яку надається знижка, при розрахунках плати за опалення становить 21 кв. метр опалювальної площі на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю.

Для сімей, що складаються лише з непрацездатних осіб, надається 100-процентна знижка за користування газом для опалювання житла на подвійний розмір нормативної опалювальної площі (42 кв. метри на кожну особу, яка має право на знижку плати, та 21 кв. метр на сім'ю)»;

2) доповнити статтю після частини другої новою частиною такого змісту:

«Площа житла, на яку нараховується 100-процентна знижка плати, передбачена пунктами 4 і 5 частини першої цієї статті, визначається в максимально можливому розмірі в межах загальної площі житлового приміщення (будинку) згідно з нормами користування (споживання), встановленими цими пунктами, незалежно від наявності в складі сім'ї осіб, які не мають права на знижку плати. Якщо в складі сім'ї є особи, які мають право на знижку плати в розмірі, меншому ніж 100 процентів, спочатку обчислюється в максимально можливому розмірі 100-процентна відповідна знижка плати».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою.

3. У статті 14:

1) пункти 4 і 5 частини першої викласти у такій редакції:

«4) 50-процентна знижка плати за користування житлом (квартирна плата) в межах норм, передбачених чинним законодавством (21 кв. метр загальної площі житла на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю);

5) 50-процентна знижка плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) в межах середніх норм споживання.

Площа житла, на яку надається знижка, при розрахунках плати за опалення становить 21 кв. метр опалювальної площі на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю.

Для сімей, що складаються лише з непрацездатних осіб, надається 50-процентна знижка за користування газом для опалювання житла на подвійний розмір нормативної опалювальної площі (42 кв. метри на кожну особу, яка має право на знижку плати, та 21 кв. метр на сім'ю)»;

2) доповнити статтю після частини другої новою частиною такого змісту:

«Площа житла, на яку нараховується 50-процентна знижка плати, передбачена пунктами 4 і 5 частини першої цієї статті, визначається в максимально можливому розмірі в межах загальної площі житлового приміщення (будинку) згідно з нормами користування (споживання), встановленими цими пунктами, незалежно від наявності в складі сім'ї осіб, які не мають права на знижку плати».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою.

4. У статті 15:

1) пункти 4 і 5 частини першої викласти у такій редакції:

«4) 50-процентна знижка плати за користування житлом (квартирна плата) в межах норм, передбачених чинним законодавством (21 кв. метр загальної площі житла на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю);

5) 50-процентна знижка плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) в межах середніх норм споживання.

Площа житла, на яку надається знижка, при розрахунках плати за опалення становить 21 кв. метр опалювальної площі на кожну особу, яка постійно проживає у житловому приміщенні (будинку) і має право на знижку плати, та додатково 10,5 кв. метра на сім'ю.

Для сімей, що складаються лише з непрацездатних осіб, надається 50-процентна знижка за користування газом для опалювання житла на подвійний розмір нормативної опалювальної площі (42 кв. метри на кожну особу, яка має право на знижку плати, та 21 кв. метр на сім'ю)»;

2) доповнити статтю після частини другої новою частиною такого змісту:

«Площа житла, на яку нараховується 50-процентна знижка плати, передбачена пунктами 4 і 5 частини першої цієї статті, визначається в максимально можливому розмірі в межах загальної площі житлового приміщення (будинку) згідно з нормами користування (споживання), встановленими цими пунктами, незалежно від наявності в складі сім'ї осіб, які не мають права на знижку плати».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім пункту 2 цього розділу, який набирає чинності з 1 січня 2003 року.

2. Борги з оплати комунальних послуг, норми щодо користування (споживання) якими встановлюються виходячи із загальної площі житла громадян, які мають право на пільги відповідно до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», станом на день набрання чинності цим Законом сплачуються за рахунок місцевих бюджетів у частині, яка утворилася за рахунок зменшення обсягу пільг при нарахуванні плати за комунальні послуги порівняно з обсягом, встановленим частиною третьою статей 12, 13, 14 і 15 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ,
4 липня 2002 року.
№ 52-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про пенсії за особливі заслуги перед Україною»

Верховна Рада України **постановляє**:

І. Внести до Закону України «Про пенсії за особливі заслуги перед Україною» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 35, ст. 289) такі зміни:

1. Преамбулу та статтю 1 викласти в такій редакції:

«Цей Закон передбачає встановлення громадянам, які мають значні заслуги у сфері державної, громадської або господарської діяльності, досягнення у галузі науки, культури, освіти, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту тощо, пенсій за особливі заслуги перед Україною.

Стаття 1. Пенсії за особливі заслуги перед Україною (далі — пенсії за особливі заслуги) встановлюються громадянам України:

1) Героям України, Героям Радянського Союзу, Героям Соціалістичної Праці, особам, нагородженим орденом Леніна, орденом Слави трьох ступенів, орденом Трудової Слави трьох ступенів, чотирма і більше медалями «За відвагу», чотирма і більше орденами України та колишнього Союзу РСР, повним кавалерам ордена «За службу Родине в Вооруженных Силах СССР», особам, відзначеним почесним званням України, колишнього Союзу РСР та Української РСР «народний»;

2) ветеранам Великої Вітчизняної війни, нагородженим у період бойових дій орденом, медаллю «За відвагу» або медаллю Ушакова;

3) видатним спортсменам — переможцям Олімпійських та Параолімпійських ігор, Всесвітніх ігор глухих, чемпіонам і рекордсменам світу та Європи;

4) космонавтам, які здійснили політ у космос, членам льотно-випробувальних екіпажів літаків;

5) народним депутатам України, депутатам колишніх Союзу РСР та Української РСР, членам Кабінету Міністрів України та Уряду колишньої Української РСР;

6) особам, відзначеним почесним званням України, колишніх Союзу РСР та Української РСР «заслужений», державними преміями України, колишніх Союзу РСР та Української РСР, нагородженим одним із орденів України або колишнього Союзу РСР;

7) депутатам чотирьох і більше скликань обласних, районних, районних у містах, міських рад;

8) матерям, які народили п'ятеро і більше дітей та виховали їх до восьмирічного віку. При цьому враховуються діти, усиновлені в установленому законом порядку».

2. Статтю 3 доповнити абзацом п'ятим такого змісту:

«за вислугу років».

3. Статтю 4 після слів «у разі втрати годувальника» доповнити словами «та за вислугу років».

4. Статті 5 і 6 викласти в такій редакції:

«Стаття 5. Пенсія за особливі заслуги встановлюється як надбавка до розміру пенсії, на яку має право особа згідно із законом, у таких розмірах прожиткового мінімуму, визначеного для осіб, які втратили працездатність:

від 35 до 40 відсотків — особам, зазначеним у пункті 1 статті 1 цього Закону;

від 25 до 35 відсотків — особам, зазначеним у пунктах 2—5 статті 1 цього Закону;

від 20 до 25 відсотків — особам, зазначеним у пунктах 6—8 статті 1 цього Закону.

Розмір надбавки визначається Комісією залежно від заслуг особи. У разі, коли особа одночасно має право на надбавки, зазначені в кількох пунктах статті 1 цього Закону, призначається та надбавка, яка є більшою у максимальному розмірі.

Надбавка встановлюється з першого числа місяця, що настає за місяцем прийняття рішення Комісією, і виплачується, якщо пенсіонер не працює, крім випадків, коли за місцем його роботи середньомісячний дохід за минулий календарний рік не перевищував прожиткового мінімуму, визначеного для осіб, які втратили працездатність.

У разі збільшення прожиткового мінімуму, визначеного для осіб, які втратили працездатність, органи, що виплачують пенсії, здійснюють перерахунок надбавки, виходячи із цього прожиткового мінімуму, з урахуванням встановленого Комісією відсотку надбавки. Перерахунок здійснюється з дня затвердження нового розміру прожиткового мінімуму.

Стаття 6. У разі смерті особи, яка мала право на пенсію за особливі заслуги відповідно до статті 1 цього Закону, непрацездатні члени сім'ї померлого, зазначені в статті 37 Закону України «Про пенсійне забезпечення», мають право на встановлення надбавки до пенсії у таких розмірах: за наявності одного непрацездатного члена сім'ї — 70 відсотків, двох і більше — 90 відсотків надбавки до пенсії померлого годувальника або надбавки до пенсії, що могла бути йому встановлена.

У разі смерті військовослужбовця, особи начальницького або рядового складу органів внутрішніх справ, які загинули під час виконання службових обов'язків (померли внаслідок поранення, одержаного під час виконання службових обов'язків) і були посмертно нагороджені державними нагородами України, непрацездатні члени сім'ї померлого, зазначені в статті 37 Закону України «Про пенсійне забезпечення», мають право на встановлення до пенсії надбавки у таких розмірах: за наявності одного непрацездатного члена сім'ї — 70 відсотків, двох і більше — 90 відсотків від розміру надбавки, передбаченого для осіб, зазначених у пункті 1 статті 1 цього Закону.

Надбавка встановлюється до пенсії, на яку член сім'ї померлого годувальника має право згідно із законом. При цьому застосовується порядок встановлення і збільшення надбавки, визначений статтею 5 цього Закону.

Виділення частки пенсії, що належить кожному члену сім'ї, здійснюється відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення».

5. Статтю 7 виключити.

6. Статтю 8 після слів «інших центральних органів виконавчої влади» доповнити словами «Главою Адміністрації Президента України, Керівником Апарату Верховної Ради України, Державним Секретарем Кабінету Міністрів України, Головою Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Головою Конституційного Суду України, Головою Верховного Суду України, головами вищих спеціалізованих судів України, Генеральним прокурором України, Головою Національного банку України».

7. Доповнити Закон статтею 16^{1} такого змісту:

«Стаття 16^{1}. Посадові особи, винні в порушенні цього Закону, та громадяни у разі подання неправдивих відомостей для призначення та виплати пенсії за особливі заслуги, несуть відповідальність згідно із законом».

8. У статті 17:

1) пункт 4 викласти в такій редакції:

«4. Установити, що у разі, коли внаслідок перерахунку надбавки відповідно до статті 5 цього Закону її розмір зменшується, надбавка виплачується у раніше встановленому розмірі. Розмір надбавки переглядається згідно з законом про індексацію грошових доходів населення.

У разі коли за нормами цього Закону для відповідної категорії осіб передбачено більш високі розміри надбавок, ніж були встановлені раніше, проводиться перерахунок у порядку, визначеному Комісією»;

2) пункт 5 доповнити абзацом четвертим такого змісту:

«під час формування показників державного бюджету на наступний рік визначати обсяг асигнувань, який буде спрямовуватися на фінансування пенсій за особливі заслуги, а також вносити Верховній Раді України, виходячи із можливостей державного бюджету, пропозиції щодо визначення верхньої межі максимального розміру пенсії разом з надбавкою, передбаченою статтею 5 цього Закону».

II. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2003 року.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ,
11 липня 2002 року.
№ 91-IV.

Не згадуватимемо про роки

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Днями судді Верховного Суду України Віктору Івановичу КОНОНЕНКУ виповнилося...

А втім, не будемо нагадувати про роки, бо майже усіх їх він присвятив служінню Законові. Трудову діяльність розпочав у дев'ятнадцять літ. Після закінчення Харківського юридичного інституту за спеціальністю «правознавство» працював народним суддею, головою районного народного суду. З 1979 року Кононенко — суддя Верховного Суду України, потім — суддя Верховного Суду СРСР, а з 1993 року — знову суддя Верховного Суду України. Свій багатий досвід судової роботи, уміння правильно застосовувати законодавство Віктор Іванович постійно передає молодим суддям України. Веде активну викладацьку роботу в Центрі Верховного Суду України з підвищення кваліфікації суддів України. Він один з авторів Концепції судово-правової реформи в Україні, брав участь у розробленні законів України «Про статус суддів», «Про адвокатуру», «Про міжнародний арбітраж». Указом Президії Верховної Ради УРСР в 1987 році Віктору Івановичу Кононенку надано почесне звання «Заслужений юрист України». Він нагороджений медаллю «За доблесну працю» та орденом «За заслуги» III ступеня.

Шановний Вікторе Івановичу! Численний колектив суддів вітає Вас з ювілеєм! Нам завжди потрібні Ваш досвід і знання.

Колеги, друзі.

«Голос України» приєднується до привітань колег і друзів ювіляра, адже Віктор Іванович не раз виступав на його сторінках автором цікавих публікацій з юриспруденції. На довгі роки міцного здоров'я і легкого пера, з роси й води Вам, шановний ювіляре!

Володіємо «контрольним пакетом» чорнозему

Хлібороби Дніпропетровщини другий рік поспіль вирощують рекордні для останніх часів урожаї. Значний прорив здійснено у розширенні орних, оброблених за всіма правилами агротехніки земель. Збільшено поголів'я худоби, відроджено інші, здавалося б, уже давно втрачені, сільськогосподарські галузі.

Дніпропетровщина — потужна аграрна область. За попередніми підрахунками, населення як оплату за майнові та земельні паї отримає майже 500 тис. тонн зерна. У нинішні жнива врожай збирають зі 795 тис. га, з них лише озимої пшениці — 401 тис. га, ярого ячменю — 282,6 тис. га та гороху — 36 тис. га.

На жнивах щодня працює більш як три тисячі комбайнів, шість тисяч тракторів та автомобілів. Щоденно в області скошується майже 60 тис. га.

Указ Президента України про реформування колективних господарств був на часі: та система господарювання, що була, до добра не довела. Майже 80 відсотків колгоспів були збиткові. Селянин місяцями, а то й роками не отримував зароблене.

Дніпропетровський регіон один із перших розпочав реформування в АПК. Нині на базі колишніх КСП створено 1591 нове агропромислове формування. В області працюють 3425 фермерів, які обробляють 321 тис. га, та 20,7 тис. одноосібних власників, у розпорядженні яких — 126,8 тис. га. Як і передбачено відповідним дорученням Президента України, нині громадянам видано 158,9 тис. державних актів на право приватної власності на землю, що становить 57,4 відсотка від загальної кількості виданих сертифікатів.

Перебудова сільського господарства — процес, який потребує часу. Майбутнє України нерозривно пов'язане із розвитком АПК. Зможемо посприяти цьому — будемо серед розвинених країн, не зможемо — опинимося на узбіччі прогресу. Адже наша держава була і залишається аграрною країною, яка володіє «контрольним пакетом» чорнозему. Та ще й якого!

Так. Неправильні методи ведення сільського господарства залишили по собі гіркі наслідки — це і розвалені ферми, і спустошені та зарослі бур'янами поля. Але щоб розірвати ланцюжок бідності та руйнування, потрібні не просто рішучі дії, а й неабиякі ноу-хау. Насамперед нові методи ведення господарства.

Для прикладу можу навести одне із сільгосппідприємств, що у Синельниківському районі на Дніпропетровщині. Із занедбаного радгоспу за час реформування воно перетворилося на передове господарство. Нині «Агросоюз» (така його назва) має понад дві тисячі голів великої рогатої худоби, більш як 10 тис. голів свиней, майже 8 тис. га землі, при цьому її обробляють сівалками та грунтообробними машинами вітчизняного виробництва. Нині тут створено експериментальну ферму з вирощування страусів. Працює у сільгосппідприємстві майже тисяча робітників, які щомісяця заробляють у середньому 700—800 грн. зарплати.

Основний чинник, що спонукає людей до праці, — економічний інтерес. А ще розуміння того, що власність повинна бути захищеною. Вкладаючи у те чи інше виробництво ресурси, власник має бути впевнений, що вони дадуть йому прибуток.

Утім, усі зусилля реформованих підприємств будуть марні, якщо працівники не знатимуть елементарних основ економічного та комерційного розрахунку, основ бізнесу, підприємництва і конкуренції. Якщо й надалі господарюватимуть на старих колгоспних принципах. Але, на жаль, і сьогодні проблему власника землі остаточно не вирішено. Потребує законодавчого врегулювання ухвалений парламентом Земельний кодекс. Потрібно також владнати питання з кредитуванням села. Адже без середньо- і довгострокових кредитів аграрникам не вижити. Система банків поки що не відповідає темпам розвитку сільгоспвиробництва.

Потрібні закони, які працювали б і регулювали відносини «сільгоспвиробник—держава». А головне — сприяли б формуванню потужного аграрного та аграрно-промислового капіталу в АПК. Лише за таких умов сільське господарство стане привабливим і для вітчизняного, і для зарубіжного інвестора, з'являться стабільні умови розвитку внутрішнього ринку. Водночас потрібно розвивати і ринок матеріально-технічних ресурсів, відновити вітчизняне машинобудування. Численні посередницькі структури створили всі умови, щоб сільгоспмашини опинилися в руках не завжди чесних ділків.

У розвинених країнах торгують не кормовим зерном, а продукцією переробки — м'ясною, молочною, комбікормами.

Стосовно лізингу рецепт один: безкомпромісно ставитися до тих, хто не розрахувався за отриману техніку. Бо через них і черга застигла. Найближчим часом буде розроблено умови для довготермінового кредитування на придбання техніки.

Аналогічна ситуація із забезпеченням сільського господарства пальним. Постійно підвищуючи ціни на нього, посередники передусім дбають про свої інтереси, про прибуток для себе, але в жодному разі не для селянина. На Дніпропетровщині нинішнього року завчасно потурбувалися про запаси пально-мастильних матеріалів, і нині з цим проблем немає.

Як і золото, зерно завжди було і залишається еталоном оцінки економічних досягнень та забезпеченості держави. Один із головних чинників безпеки країни — наявність у ній запасів хліба не менше річної потреби. Обравши шлях ринкової системи господарювання, країна зможе вирішити зернову проблему та повернути статус житниці Європи. Останні укази глави держави сприяють розв'язанню багатьох питань, зокрема на ринку зерна. Нинішній рік видався урожайний, і важливо не втратити саме нині, під час продажу хліба. А тому рекомендую сільгосппідприємствам не обмінювати кормове зерно на пальне, не експортувати його, як торік. Воно має використовуватися за призначенням. У розвинених країнах торгують не кормовим зерном, а продукцією переробки — м'ясною, молочною, комбікормами.

Сьогодні маємо сприятливі ціни для купівлі-продажу сільгосппродукції. Великі кошти виділяє держава на селекцію та племінну справу. Я підтримую екологічно чисте ведення сільського господарства, утримання тварин в умовах, близьких до природних.

Насамкінець хотілося б підкреслити: для вирішення наявних проблем в АПК потрібен серйозний підхід і на законодавчому, і на науковому рівнях. Лише науковий підхід до поглиблення аграрної реформи підкаже доцільність тих чи інших моделей, форм, методів господарювання. А наголос, звичайно, потрібно робити на новітні системи та технології виробництва, які гарантуватимуть матеріально-технічне та фінансове забезпечення сільськогосподарських товаровиробників усіх форм власності.

Олександр ШЕВЧЕНКО,
народний депутат України, голова підкомітету з питань соціального розвитку села, формування соціально-трудових відносин та реформування власності в АПК.

АКТУАЛЬНО

Крах міфу про корпоративну етику

Корпоративні банкрутства велетів американського бізнесу тривають. Про фінансові афери і наступний крах «солодкої парочки» — газової енергетичної компанії ENRON та аудиторської фірми Andersen вже повідомлялося («Коммунист», 10 липня 2002 року, «Осколки заокеанского краха и уроки для Украины»). Не минуло й місяця, а події набули подальшого стрімкого розвитку. Події, що стосуються не лише США — цитаделі неоімперіалізму, а й Європи, всієї ринкової економіки. В Україні це позначилося коливанням та падінням курсу долара і зростанням курсу євро. А що далі? Але про все по черзі.

Одразу після звістки про шахрайство телекомунікаційної компанії WorldCom прийшла нова про те, що один з провідних виробників копіювальної техніки Xerox «некоректно» повідомив у звітності про 6 мільярдів доларів! Російська преса одразу почала насміхатися над «стратегічним партнером»: «Уся Америка в коробці з-під ксероксу...»!

І пішло — поїхало... Хто наступний?

Федеральна комісія США з цінних паперів порушила проти компанії WorldCom громадянський позов, звинувачуючи її у шахрайстві. Президент Буш привселюдно рекомендував Волл-стріт припинити підробку бухгалтерських рахунків. За його словами, серія нещодавніх корпоративних скандалів підриває атмосферу довіри, необхідної для нормального бізнесу. На думку спостерігачів, корпоративна етика буде однією з головних тем проміжних виборів у США. Саме тому президент Буш поквапився виступити з пропозицією «подвоїти» тюремні терміни для винних у корпоративному шахрайстві. Але чи може Білий дом очолити хрестовий похід за чистоту корпорацій, якщо у самих його мешканців рильце в пушку? І одразу Буш наштовхнувся на контрзаяву відомого «алхіміка фінансів» Дж. Сороса про неминучу девальвацію долара США, що миттю оцінили як оголошення війни з боку лібералів-демократів, які програли владу консерваторам-республіканцям шляхом судових маніпуляцій. Таким чином, спробу Буша залучити важелі державного регулювання хоча б на індикативному рівні одразу було кваліфіковано його опонентами як спробу побудови адміністративно-командної економіки.

Аналітичними статтями із заголовками на кшталт «Падіння американського долара: фундаментальний нахил чи циклічне явище?» заповнені фінансові видання. Відреагували на ці події біржі та фондові ринки в усьому світі. Курс долара пішов донизу. Зачепило це й Україну як державу, в якій основною валютою є не національна гривня, а валюта «чужої» (заокеанської) країни — його величність долар. Уперше курс євро став вищий за курс долара. Долари почали стрімко «скидати». Це ще не паніка, але вже великий ажіотаж.

А тим часом надійшло повідомлення про шахрайство (на 54 мільярди доларів) найбільшої у світі медіакомпанії AOL time Warner та арешт босів компанії Adelfia, які поставили на сьогодні рекорд у корпоративних шахрайствах (на 60 мільярдів доларів)! Процес пішов?..

Капітал та прибуток зрослися, наче потворні близнюки. «Капітал боїться відсутності прибутку чи надто маленького прибутку, як природа боїться пустоти. Але якщо є достатній прибуток, капітал стає сміливим. Забезпечте 10% — і капітал згоден на будь-яке застосування; за 20% він стає жвавим; за 50% таки готовий зламати собі голову; за 100% він нехтує всіма людськими законами; за 300% — немає такого злочину, на котрий він не ризикнув би, хоча б під страхом шибениці» (Карл Маркс. «Капітал», том I, с. 764).

Найяскравішою демонстрацією цієї тези Маркса є капітали, створені на пострадянських теренах у паливно-енергетичному комплексі: від Черномирдіна—Вяхірєва в Росії до Лазаренка—Тимошенко—Бакая в Україні. Нехтують усіма людськими законами. Але капіталістичні ворони один одному око не виклюють. Хоча й ризикують під страхом шибениці. Події в США це вкотре підтверджують.

Юрій СОЛОМАТІН,
народний депутат України.

Приїхали в місто Житомир...

Про те, що десь є якийсь Житомир, а в ньому —залізничний вокзал, знають навіть ті люди в російській глибинці, які й не уявляють, де це місто взагалі розташоване. А все завдяки відомому дитячому поету. Хто не чув про даму, котра везла з собою багаж — диван, чемодан, саквояж, а також того песика, що в дорозі «встиг підрости»?

На пероні об'єктив фотоапарата одразу спіймав і нинішню даму з собачкою, і сучасний, не менш крутий, багаж — пральну машину...

Але залізничний вокзал зовсім змінився. До того ж порівняно не з якимось там «1913-м» чи тим часом, коли тій легендарній уже дамі замість маленького песика великого собацюру підсунули. Хто не був у Житомирі кілька років, а тепер повертається до рідного міста, не впізнає залізничного вокзалу. Приємні несподіванки чекають на людей, які давно не подорожували поїздами. Увійшовши до вокзалу, вони переконуються, що змінилися і форми, і якість обслуговування. Це свідчення того, що в «Укрзалізниці» відбуваються докорінні зміни. А значить, відійшли в минуле часи, коли скаржилися на об'єктивні труднощі і говорили тільки про падіння обсягів та занепад.

Пасажир цього не знає...

Пасажири думають, що залізниця створена тільки для того, щоб їх перевозити. Насправді це не зовсім так. Прибутки залізниці дають вантажі. А перевезення пасажирів — то суцільні збитки. Тільки по Південно-Західній залізниці вони вимірюються багатомільйонною сумою. Отож, що більший вантажопотік, то більші й прибутки, саме це дасть змогу залізниці розвиватися і возити пасажирів.

Саме такими турботами сповнений кожний день начальника залізничної станції Євгена Сороки. Починав він з того, що після технікуму став черговим на «сільській» станції у віддаленому районі. Тепер під його началом 247 осіб. Тут працюють також дружина й син, бо залізничник — це, як правило, професія сімейна.

Євген Миколайович навів показники роботи за перше півріччя, які свідчать, що порівняно з таким же періодом минулого року є зростання. Вища продуктивність праці, простої вагонів скоротилися, а їх обіг зріс, обробляється більше вантажів. Найбільше одержують сировини й відправляють продукції ВАТ «Біомедскло», комбінат силікатних виробів, серед вантажів чільне місце посідають будівельні матеріали, пальне, зерно, металобрухт. За останні роки в залізниці з'явилися нові клієнти — різні підприємницькі структури. З усіма тими паперами, які треба оформити для відправлення чи одержання вантажів, новій людині важко розібратися, а для підприємця час — то гроші. Позбутися «ходіння по муках» допомагає сервісний центр, де всі проблеми бере на себе фахівець. Вантажний сервісний центр дає за місяць 20 тисяч гривень.

До речі. залізниця може бути кращим дзеркалом економіки, ніж навіть статистика. А те, що загальні цифри зростання обсягів виробництва вищі, ніж темп перевезення вантажів, свідчить одне: надто затягнулася реанімація стратегічних галузей, які визначають індустріальну міць держави...

Та все-таки зростання є, тож і залізничники стали жити краще. За рік середня зарплата зросла на 20 відсотків і становить тепер 556 гривень.

Після реконструкції

Те, що для забезпечення діяльності залізниці головне — «вантажні» гроші, рядового пасажира мало цікавить. Приїхавши на вокзал, він повинен відчувати себе головною особою, думати, ніби рейки прокладені саме для того, щоб доставити його у визначений час у потрібне місце. Це добре розуміє Софія Максимук, яка на залізниці з 1970 року. Починала з квиткового касира. Потім була старшим касиром, ревізором. Після аварії на ЧАЕС довелося залишити Коростень — місто залізничників, яке опинилося в зоні радіоактивного забруднення. Були для того вагомі підстави.

1993 року очолила Житомирський залізничний вокзал. Найбільшим випробуванням за цей час стала докорінна реконструкція самого приміщення. Вона давно назріла. І не тільки тому, що відтоді, як його спорудили, минуло багато часу, тож ремонт став просто необхідним. Залізничний вокзал — то ворота міста. Саме тут складається перше враження про той населений пункт, куди прибув. Під час реконструкції було враховано сучасні вимоги до обслуговування пасажирів, створено для них усі зручності. Найскладнішим було те, що ремонт треба було проводити «на марші», так, не псувати настрій людям, яким треба кудись їхати, попри те, що вокзал перетворився на будівельний майданчик, а фінансування нестабільне.

Зате тепер вокзал сміливо можна показувати будь-якій іноземній делегації: вміємо робити, коли хочемо і, головне, якщо на це виділено кошти.

Нащо вокзалу світова павутина

Гордість вокзалу — сервісний центр для пасажирів. На Південно-Західній залізниці таку форму обслуговування першими впровадили саме в Житомирі. Цікавлюся в одного з клієнтів, чому вирішив купувати квиток саме тут, а не в касі.

— А я вже користувався сервісним центром в Одесі і зрозумів, як це зручно, тому й пішов одразу сюди, — пояснив той. — У касі просто не мають змоги приділяти стільки уваги кожному клієнту, як тут, виконати всі побажання. А в центрі зроблять усе, щоб я вийшов задоволений. Додаткова плата, порівняно з вартістю квитка, невелика.

Інший пасажир зайшов до сервісного центру, щоб терміново зателефонувати до іншого міста. Ділові люди мають змогу відправити звідси повідомлення факсом чи електронною поштою, зняти на ксероксі копії документів. А за бажання можна і в Інтернеті поблукати. Якщо подорожуєте з неспокійним нащадком, його нестримний темперамент швидко вгамує комп'ютерна гра. У залі відпочинку, де і в спеку — приємна прохолода, можна «вбити» час, що залишається до відправлення поїзда, біля телевізора, різні напої пропонує бар. Хочеш — на годину-дві, а хочеш — на всю ніч, можна замовити кімнату — справжній готельний номер.

— За вчорашній день доходи від додаткових послуг, не рахуючи виторгу бару, — дві з половиною тисячі гривень. Вартість самих квитків у цю суму також не входить, — повідомила працівниця сервісного центру Валентина Панасюк. — Цього року клієнтів більше, ніж було торік.

Залізничні «жнива»

З 88 працівників вокзалу 35 — квиткові касири. Ще четверо — роз'їзні касири. Інші працівники вокзалу дбають про чистоту, надають пасажирам довідки, опікуються їхнім багажем. Літо — то «жнива» і для них. Спершу основний потік прямував на південь. Тепер з півдня. Поїзди місцевого формування зв'язують Житомир з Сімферополем, Одесою, Москвою, Харковом, Барановичами. А ще ж прохідні — зокрема, на Санкт-Петербург, Кишинів.

Наприкінці літа особливо зростає потік на Москву. То відпустки в наших земляків, тепер уже громадян Росії, закінчуються. Постійно доводиться чіпляти додаткові вагони.

За півроку каси вокзалу продали півмільйона квитків.

Як залізниця «імперіалістів» ліквідовувала

На чому добиралися з одного міста до іншого, як іще не було прокладено залізниці? З'ясовується, саме в той час «імперіалістами» були... найбідніші пасажири. Адже подорожували в диліжансі — громіздкій кареті, в яку запрягали четвірку коней. У ній сиділи не тільки всередині, набившись тісно, а й на даху. Дах називався імперіалом. Тоді навіть дискутувалося питання, чи можна жінкам бути «імперіалістами». Бо їх на дах не пускали. Звісно ж, через спідниці. Борці за рівні права протестували...

Коли почалося прокладання залізниці до Житомира, люди, які займалися візницьким промислом, запанікували, відчувши, що можуть втратити заробітки. Житомирська газета сто з лишком років тому розповідала, що були навіть випадки відгвинчування гайок на щойно прокладених рейках.

Та кінець «імперіалізму» все одно наближався. Через місяць після того, як почали курсувати поїзди між Житомиром і Бердичевом, на цьому напрямку припинився рух диліжансів. Звичайно, то була велика прикрість для каретної контори Хайма Фельденкрайза. З іменем цієї людини певною мірою пов'язана інша подія в залізничному житті Житомира. 1920 року сюди прибув спеціальний поїзд Троцького — багато вагонів, величезна охорона, кулемети, друкарня і т. ін. Уявіть собі, Троцький навідався тоді і до Хайма Фельденкрайза. А причина несподівана: «каретний магнат» був одружений на двоюрідній сестрі Льва Давидовича. Ось такий перегук часів вийшов: хазяїн суперпоїзда зустрівся з тим, кому залізниця бізнес зіпсувала.

Ці та багато інших цікавих фактів відкопав заслужений журналіст України, краєзнавець Георгій Мокрицький, який знає історію рідного міста краще за будь-кого. Засноване ним приватне видавництво «Волинь» видає передусім краєзнавчу літературу. Написав він і книгу про залізничну історію Житомира.

Той, що біля Бердичева?

Коли саме бердичівляни придумали таку шпильку, важко сказати. Цього року навіть один відомий політик, вирішивши під час виступу трохи пожвавити слухачів, теж пожартував:

— Житомир? Цей той, що біля Бердичева?

Якщо говорити про історію залізниці, то ця теза цілком відповідає істині. Житомир — найближчий обласний центр до Києва. Та якщо звернемося до кінця XIX століття, то з'ясується, що тут «впритул не помічали» майбутньої столиці України. А нащадки з цього приводу лише зітхають: прямої колії з Житомира до Києва так і не проклали. Маєш зайвий час — їдь через Фастів. Натомість ще 1875 року царське Міністерство шляхів визнало необхідність спорудження залізниці між Бердичевом і Житомиром. А далі — до Мінська. Бо це збігалося б з напрямком збуту продукції й особливо важливо було для 120 цукроварень, розміщених у цьому регіоні. Обіцяного довелося чекати два десятки років, бо спорудження колії з Бердичева на Житомир почалося тільки 1895 року. А в липні наступного відкрили пасажирський рух. Та ще задовго до його початку спеціальні вагони залізниця виділяла для театральних труп спершу Марка Кропивницького, потім Панаса Саксаганського. Непогану рекламу зробили собі залізничники.

У перші роки потяг до Бердичева долав 50 верст за три з половиною години. Це трохи більше 15 кілометрів за годину. Не дивно, що його велосипедом обганяли. Така невелика швидкість пов'язана, зокрема, з незрозумілим нині словом «мотузянка». Від вагона до вагона тягнувся мотузок до дзвіночка, прив'язаного в кабіні машиніста. Тож потяг зупинявся в будь-якому місці на прохання пасажира. Задоволення доїхати поїздом до Бердичева коштувало у вагоні другого класу 1 рубль 44 копійки, третього класу — 86 копійок, четвертого — 38 копійок. Для порівняння: на початку XX століття за 29 копійок можна було купити кілограм м'яса. Вже за перші півроку нова лінія дала 121 тисячу рублів прибутку.

І знову про гроші

За перші шість місяців цього року в приміські поїзди на станції Житомир сіло майже 383 тисячі пасажирів. Але тільки 168 тисяч з них купили квитки. А понад 214 тисяч одержали їх безплатно. До того ж порівняно з минулим роком кількість пільгових пасажирів зросла на 5 відсотків.

Деяких із цих пільговиків працівники вокзалу вже добре знають. Одна жінка, приміром, утримує курей неподалік Житомира. І щодня їздить їх годувати...

Вже у двох приміських поїздах у кожному вагоні кондуктор. Одразу стало більше порядку, а «зайців» — менше.

Згадали залізничники і про забуті вже нами класи вагонів. Поїзд підвищеного комфорту на Хмельницький став популярним, особливо в підприємців, які їздять туди за товаром. Для тих, хто хоче подорожувати з усіма зручностями, — вагон першого класу.

А реконструкція вокзалу в Житомирі триває. Бо треба, щоб і перон відповідав усім вимогам.

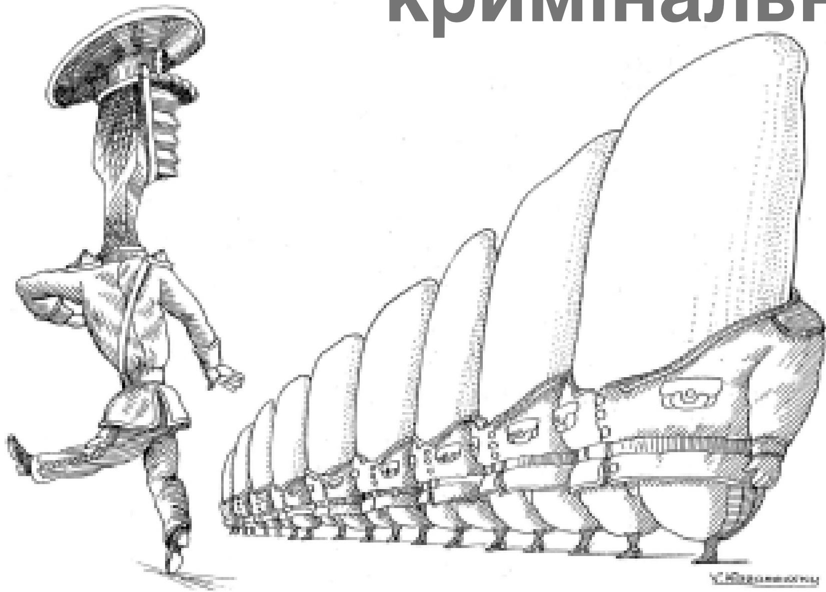
Олексій КАВУН.

Житомир.

Фото автора.

Найбільшим випробуванням стала докорінна реконструкція приміщення

Білі нитки для шиття... кримінальної справи

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Він загинув за два тижні до свого 45-річчя. В селі Ставище Брусилівського району Житомирської області.

Правоохоронні органи справу розкрили і... закрили. Від ножових ран померла людина, але винних у цьому немає. Згідно з проведеним місцевими міліціонерами розслідуванням виходить, що у своїй смерті Борис Савчук винен сам...

Ножова «самооборона»

Сім'я Савчука провела ті жовтневі вихідні в селі, де допомагала главі сімейства ремонтувати будинок. Тут жили батьки Віри Савчук, дружини Бориса, тут вона народилася й виросла. Сюди кияни Савчуки приїжджали у вільні від роботи дні.

Тієї неділі Віра з сином повернулася до Києва, а Борис залишився крити дах будинку. Наступного ранку на вулиці села його знайшов місцевий житель. Борис Савчук був мертвий.

Мертвий з власної вини? Очевидно, саме цим керувався начальник СВ Брусилівського РВ УМВС у Житомирській області старший лейтенант міліції В. Шатило, підписуючи постанову про закриття кримінальної справи № 01/0125.

За матеріалами слідства, того злощасного вечора Борис посварився з хазяїном місцевого вагончика-магазину «АВА» Олександром Семенченком. Той начебто приїхав своїм автомобілем по дружину Валентину, котра працювала в сімейному «супермаркеті». Її на місці не було. Чоловік почув крики дружини, що лунали з боку місцевого підземного переходу. Він кинувся на допомогу і побачив «свою дружину, Семенченко В. А., в якої з носа текла кров, і Савчука Б. Д., котрий тримав її за руки». Між чоловіками спалахнула бійка. Савчук, за показаннями Семенченка, одним ударом кулака звалив Семенченка на землю, потім дістав ножа. Тоді Олександр підняв із землі палицю й ударив нею Бориса по голові. Від удару по голові Савчук Б. Д. випустив ножа, що був у руці, а Семенченко, підібравши холодну зброю, яка випала з рук нападника, почав тікати...

Проте в судово-медичній експертизі немає висновку про травму голови та згадки про якісь інші ушкодження на тілі Савчука, крім ножових ран.

Далі, за версією, визнаною слідством, події розвивалися так. Борис погнався за Олександром, підчепив його, від чого Семенченко вдруге впав, і почав душити. І тоді з метою самооборони той завдав йому кілька ножових поранень у ногу. Після чого о першій ночі всі розійшлися в різні боки. А вранці нападника знайшли мертвим за 70 метрів від сільського «супермаркета». Він помер від заподіяних ножових ран, від втрати крові. Але кримінал в цьому, з'ясовується, немає. Бо, «зважаючи на те, що Семенченко Олександр Анатолійович діяв у стані необхідної оборони, він звільняється від кримінальної відповідальності згідно зі ст. 121 ч. 2 КК України». Такий вердикт старшого лейтенанта Шатила.

Закрили, то й закрили?

Про те, що кримінальну справу за фактом загибелі її чоловіка закрито, Вірі Володимирівні повідомили в березні цього року. Їй надіслали копію постанови. Це було тим паче цинічно, бо вдова отримала міліцейське повідомлення в конверті з вензелечком «З Днем закоханих».

Віра Савчук подає скаргу з приводу необ'єктивності проведеного розслідування та незаконного закриття кримінальної справи за фактом загибелі її чоловіка в Управлінні МВС у Житомирській області. Невдовзі заступник начальника цього управління В. Бура повідомляє, що 2 березня 2002 року прокурором Брусилівського району постанову про закриття кримінальної справи скасовано, а справу направлено на дослідування в Брусилівський РВ УМВС.

Через три місяці від виконувача обов'язків слідчого Брусилівського РВ УМВС майора міліції Бойчука сім'я Савчуків отримує ще одну копію про закриття кримінальної справи. При цьому доповнення на одному аркуші до постанови додається попереднє — те, що встановив під час слідства старший лейтенант Шатило. Нічого нового, крім дати, в документі немає. Таке враження, що повторне слідство взагалі не проводилося. Закрили, то й закрили...

Система не любить запитань

У своєму зверненні до прокурора Брусилівського району Житомирської області Віктора Кучеренка Віра Савчук вказує на некваліфіковане проведення слідства. Зокрема, на те, що не було опитано сусідів, знайомих, не зібрано характеристики на вбитого та осіб, котрі «вбивали в стані необхідної оборони».

«На ім'я СВ УМВС подано кілька клопотань про проведення експертиз, але ні я, як потерпіла, ні мій представник не ознайомлені з постановами про їх призначення. На прохання провести експертизу одягу вбитого Савчука Б. Д. отримали усну відповідь, що одяг з Бюро судової експертизи зник. Як це може бути?!!», — запитує прокурора у своєму письмовому зверненні вдова.

Там же Віра Савчук ставить низку запитань представникові третьої влади. Наприклад, куди подівся ніж? (До справи зброю, якою було завдано ран Борису, не долучено). Які морально-етичні мотиви заяви, зробленої Семенченком через вісім днів після трагічної ночі? Чи допитано інших свідків?

...Справа пішла до обласної прокуратури. Прокуророві Житомирської області адвокат Віри Володимирівни Арсеній Герасимів, проаналізувавши попереднє розслідування, надсилає скаргу. Він вказує на численні порушення, допущені слідством. А. Герасимів вважає, що слідчий дав неправильну юридичну кваліфікацію справі, класифікувавши її за статтею 6 п. 1 КПК України — відсутність події злочину. Адвокат піддає сумніву показання подружжя Семенченків. А саме те, що Олександр Семенченко начебто двічі падав під час бійки із Савчуком — на його тілі не виявлено ні подряпин, ні синців, яких неможливо уникнути за таких обставин. А згідно з експертизою одягу Семенченка, він геть чистий і непошкоджений. За численних падінь на землю, зважаючи на дощову погоду того дня, зберегти його в такому вигляді було неможливо. І так далі.

«Жорстокого нападу» з боку Савчука експертиза не підтвердила. Отже, «нападник» помер від втрати крові. Проти того, «хто захищався», кримінальну справу припинено.

Віра Савчук, її адвокат і представник україно-американського Бюро з прав людини Тетяна Яблонська їздили до Житомира домагатися дослідування справи № 01/0125.

Сьогодні справа перебуває на перевірці в прокуратурі Житомирської області.

У справі багато білих ниток, якими її шито. Але довести потерпіла, вдова загиблого від отриманих за дивних обставин ножових ран 45-річного батька двох дітей, нічого не може. Її не чують або не хочуть чути. І практично немає шансів встановити справедливість. Така система...

Ольга ВІТЕР.

ВІСТІ З ЛУГАНЩИНИ

Кабалевський допомагав друзям мистецтва

У хатній бібліотеці одного з мешканців районного центру Білокуракине зберігається книжка про музику, яка має назву «Про трьох китів й про багато іншого». Автором є відомий композитор Дмитро Кабалевський. На книзі є й автограф великого педагога: «Клубові друзів мистецтва Білокуракинського районного будинку культури з надією, що ця книжка допоможе білокуракинським дітям і молоді дізнатися дещо нове про мистецтво й більше полюбити його. Дружньо ваш Д. Кабалевський. 6.04.71, м. Москва».

У найвіддаленішому районі Луганщини ця книжка з'явилася не випадково. Три десятиріччя тому композитор Дмитро Кабалевський був натхненником і організатором цього самого клубу. Щоправда, заочно. За безпосереднього сприяння Кабалевського тут одержали сучасну звуковідтворювальну апаратуру й велику фонотеку.

Дитячі досліди закінчилися смертю

Небезпечну забаву придумав собі 12-річний хлопчик: граючи з балончиком лаку для волосся, він підпалював струмінь рідини й перевіряв, чи справді вона горить. Випробування на горючість лак витримав відповідно до своїх властивостей. На жаль, дитина спрямувала струмінь на себе. Волосся та одяг спалахнули миттю. Хлопчик перелякався, став кричати. Підліток, який проходив поблизу, допоміг йому збити вогонь, але постраждалий уже був у стані глибокого шоку від одержаних тяжких опіків обличчя, тіла та гортані. «Швидка допомога» доставила його в реанімацію, однак врятувати юне життя не вдалося...

Спритність рук — це ще й крадіжка

На Луганщині створили спеціальні мобільні групи, покликані забезпечити схоронність урожаю. До їх складу входять співробітники патрульно-постової служби, державтоінспекції, дільничні міліціонери й бійці спецпідрозділу «Беркут». Таких груп більше 30. Усі вони щодоби патрулюють лани й заготівельні підприємства і вже поклали край 12 спробам розкрадання сільгосппродукції. Об'єктом крадіжок зловмисників стає й збиральна техніка. Наприклад, затримано трьох мешканців селища Білолуцьк, які за той час, поки водій обідав, зняли деталі з вантажівки, що готувалася стати під завантаження збіжжям, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА**.

ФОТОФАКТ

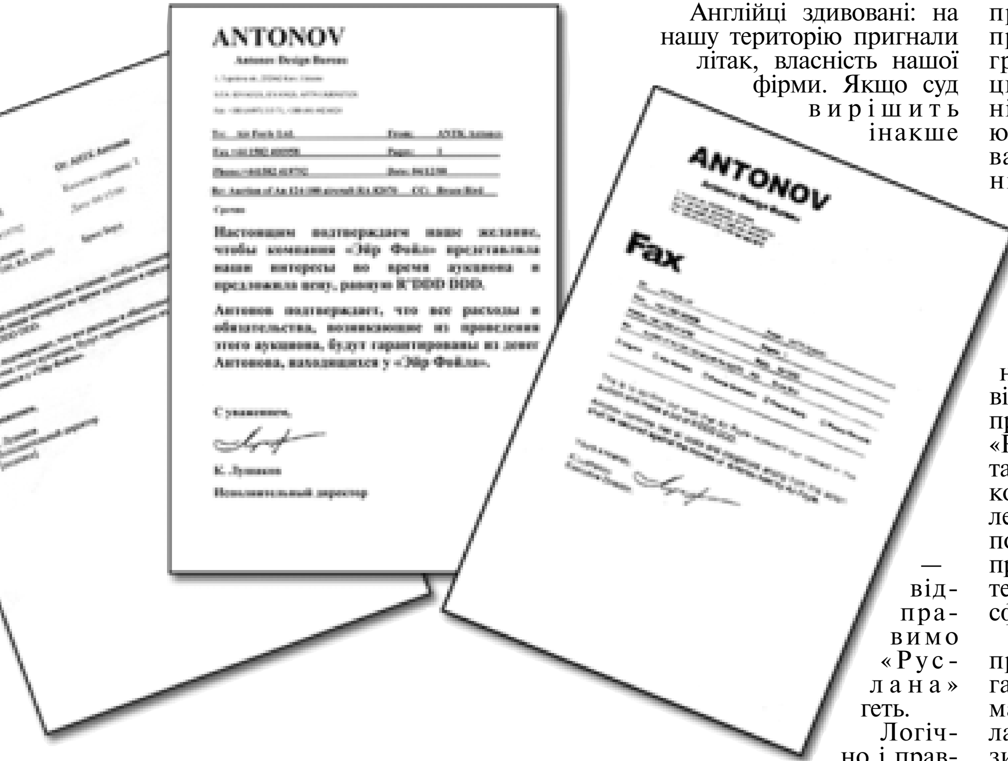
На стадіоні «Старт» у Києві встановлено пам`ятний знак на честь футболістів київського «Динамо», розстріляних фашистами.

Фото Юрія ІЛЬЄНКА (Укрінформ).

Як «Руслан» прописався у двох країнах

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ANTONOV
Antonov Design Bureau

Настоящим подтверждаем наше желание, чтобы компания «Эйр Фойл» представляла наши интересы во время аукциона и предложила цену, равную [illegible].

Антонов подтверждает, что все расходы и обязательства, возникающие из проведения этого аукциона, будут гарантированы из денег Антонова, находящихся у «Эйр Фойла».

С уважением,

Исполнительный директор

ANTONOV
Antonov Design Bureau
Fax

(Початок на 1-й стор.).

На жаль, гіпотетична аудієнція не відбулася. Тому, ризикну припустити знову, детективна історія про літак-привид, що борознить повітряні простори Європи, і перетворилася давно на скандальну. У розв'язанні конфлікту між суб'єктами господарювання братерських країн беруть активну участь дипломати, політики, державні мужі високого польоту.

Але «Руслан» і досі там. На чужині. Далеко від Росії, де 1993-го був народжений для унікальних авіаперевезень.

Ти чий, «Руслан»?

Велетенське дітище Ульянівського авіазаводу після появи на світ одразу пішло по руках. А до того, як відправитися у «вільний політ» над Європою, повітряне судно АН-124-100 з бортовим номером RA 82070 було власністю російського ЗАТ «Аякс». Аби сталевий птах, що не має аналогів, літав і давав прибуток, його необхідно підгодовувати. Свого часу «Аякс» узяв великий кредит у одному з банків, віддавши під заставу лайнер. І, як-то буває, вчасно не розрахувався. Кредитор «перевів стягнення боргу на заставлене майно». На той момент воно перебувало в голландському аеропорту Маастріхт під охороною. Рік заарештована махіна стояла на приколі, два, три...

А 2000-го АН-124-100 на вимогу банка-кредитора було виставлено на аукціон.

Торги, вважають юристи, були вочевидь запрограмовані: переможцями стали англійці з компанії «Ейр Фойл лтд», які купили його за шість мільйонів і один долар. А реальна вартість літака на той час сягала 20 мільйонів (один двигун «важить» близько двох мільйонів доларів).

Ну поталанило фірмі «Ейр Фойл», то що вже тепер. Нехай би й експлуатували «пташку» за призначенням. Керівництво англійської фірми так і коментує операцію: ми, мовляв, просто використали надану можливість купити літак за гарну ціну. Нині ні голландський суд, ні новоспечений власник «Руслана» і чути не хочуть, що аукціон відбувся з кричущими порушеннями.

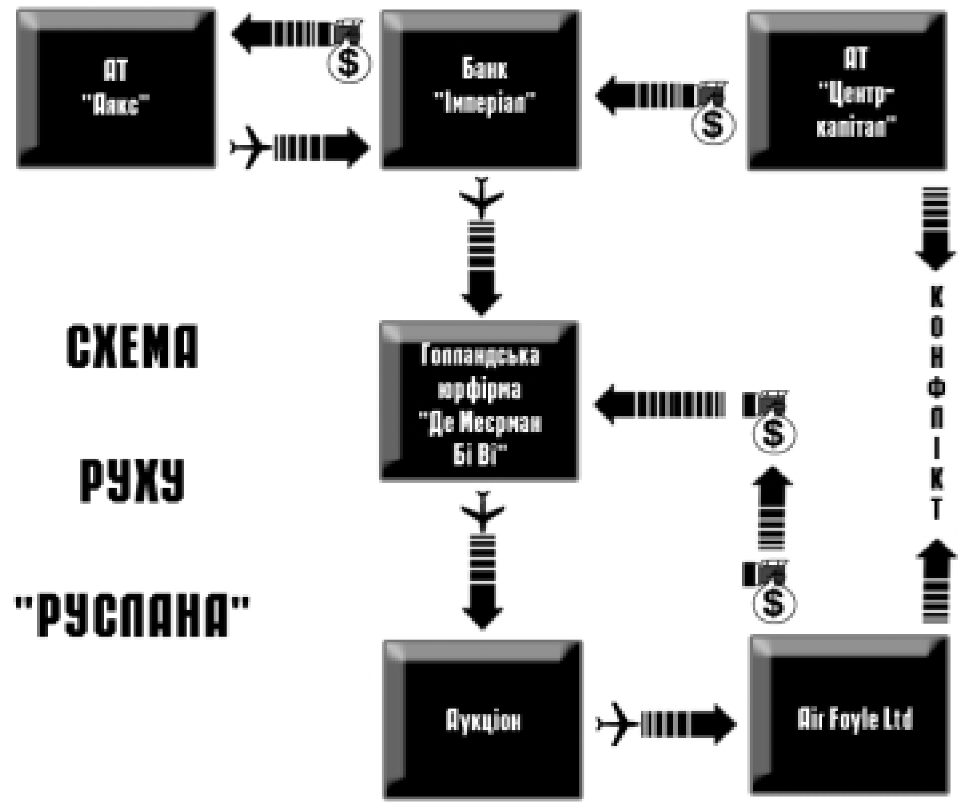
По-перше, на 4 грудня 2000 року, день проведення торгів, власником літака вже була російська компанія «Центр-капітал», яка погасила борги ЗАТ «Аякс» і стала повноправним господарем транспортника. Про що повідомила голландський суд ще у жовтні. По-друге, відповідно до листа Міноборони Росії, за російським законодавством «Руслан» є об'єктом подвійного (цивільного і військового) призначення. А тому вивезенню, а надто продажу без відома та дозволу відповідних відомств, не підлягає. Потретє, Женевська конвенція 1948 р. про міжнародне визнання прав на літак забороняє продаж техніки подвійного призначення. По-четверте, для росіян рішення голландського суду про дозвіл на проведення аукціону не має юридичної сили, оскільки між країнами не укладено договір про визнання судових рішень.

Отже, англійці не можуть бути власниками, робить висновок російська сторона, яка, до слова, безрезультатно оспорює рішення заморського суду.

«Літак продано законно, а його власник — «Ейр Фойл», — кажуть по той бік кордону, натякаючи на те, що переможців не судять.

Гривневий слід

Настав час розповісти, яке відношення до цієї непривабливої історії має Україна. Точніше, окремі її сини.

Англійці після вдалої операції звернулися до киян, а точніше до керівництва Авіаційного науково-технічного комплексу (АНТК) імені Антонова, з проханням відремонтувати крилатого страждальця після стількох років його простоювання. І поки «Центр-капітал» відстоював власні права, до Маастріхта прибула бригада з новими двигунами, котра й підготувала АН-124-100 до перельоту до України.

Зниклу машину росіяни знайшли не одразу. До того часу вони мали в руках рішення арбітражного суду Москви від 21.03.01 р., що визнав право власності за ВАТ «Центр-капітал». Окрім того, суд заборонив «Ейр Фойл» «здійснювати будь-які операції, спрямовані на відчуження літака... реєструвати чи перереєстровувати його на своє ім'я чи на ім'я третіх осіб».

Дізнавшися, що «Руслан» вельми швидко і таємно перегнали на українську землю, росіяни вирішили шукати правди в Києві.

Під час переговорів з чиновниками вони посилалися на спеціальну конвенцію, відповідно до якої судові рішення однієї з країн СНД визнаються і виконуються в інших державах співдружності. І чекали на допомогу.

За позовом росіян Київський арбітражний суд спочатку заарештував, а 3.08.2001 р. зобов'язав АНТК передати транспортника законному власнику.

Окрім того, у листопаді минулого року «Центр-капітал» звернувся до українського суду з клопотанням дозволити виконання згаданого рішення арбітражного суду Москви від 21.03.2001 р. Суд спочатку через формальні підстави повернув клопотання без розгляду, а потім... закрив судове провадження. АНТК, у свою чергу, оскаржило рішення суду від 3.08.2002 р., котре й було скасовано в апеляційній інстанції.

Поразку від української Феміди власники літака сприйняли стоїчно — розуміли, що попереду буде тривала боротьба на новому витку. Але вже не на українській землі.

— Судовий розгляд в Україні намагаються припинити, — заявляє юрист Владислав Шаповал, — оскільки предмет спору більше не перебуває на нашій території.

Отакі дива. «Руслан», виявляється, продовжуючи «вільні польоти», 28 жовтня 2001 року на порушення рішення про арешт вилетів з Києва і приземлився в аеропорту Менстон (Велика Британія). А наступного дня набувало чинності рішення московського арбітражу...

Кияни розводять руками: до нас, мовляв, пригнали літак для ремонту, нині господар зажадав повернути його. Ми лише виконавці, що з нас візьмеш.

Англійці здивовані: на нашу територію пригнали літак, власність нашої фірми. Якщо суд вирішить інакше — відправимо «Руслана» геть.

Логічно і правдоподібно? Якщо не знати, що фірма «Ейр Фойл» видала киянам доручення на провадження всіх справ, що пов'язані з літаком. Зокрема, на реєстрацію в українському реєстрі, експлуатацію машини тощо. В АНТК впоралися з цим блискуче. Антоновці зареєстрували «Руслана» в Державному реєстрі цивільних повітряних суден України. Як їм це вдалося, якщо АН-124-100 зареєстровано в Росії і з державного реєстра не виключений? Як наші відомства зареєстрували судно без технічної документації (вона зберігається в законного власника ТОВ «Центр-капітал»)? До слова, на підставі документації видається й інший документ, який дозволяє перетин кордону — сертифікат льотної придатності. Як він з'явився на світ? У зв'язку з цим постає ще одне запитання: на підставі яких документів «Руслан» перетнув український кордон під час перельоту з Голландії до Києва?

Про версії і не тільки

Що це за фірма, яка спроможна експлуатувати таку велетенську машину, та й чи спроможна? Як пишуть «Известия» (№80 від 15.05.2002), у компанії «Ейр Фойл», що має тісний зв'язок з українським підприємством АНТК імені Антонова, на той момент (купівлі «Руслана» — **Авт.**) не було ані власних, ані позичених шести мільйонів доларів». Судно навіть не поставлено на баланс компанії. Вона зі збитками закінчила два останні роки.

Чи не дивно, що така фірма є власником «Руслана», а кияни були у неї в ролі ремонтників? Є підстави вважати, що АН-124-100 придбаний могутнім партнером англійців. Якщо ви подумали про АНТК, то як вам не соромно? Чи може вельми поважне державне підприємство вдаватися до таких авантюр?

Так, у ЗМІ з'являються повідомлення про те, що «Руслан» придбано за українські гривні. Згадується при цьому приватна компанія «Антонов ерлайнз юк лімітед», зареєстрована у Великій Британії за адресою «Ейр Фойл». Ну то й що? Може збіг? А може ми читаємо неправильно: замість «Антонофф» — «Антонов»?!

Кидати тінь підозри на гордість та флагмана вітчизняної економіки з приводу кількох двигунів «Руслана», демонтованих та замінених на нові, також не варто. Вони десь лежать і чекають на господаря... На чиї гроші їх придбано? Ну це, вибачте, питання з надхмарної сфери...

А поки що запитання приземлене: хто може гарантувати, що з туманного острова «Руслан» не чкурне до Бразилії чи Африки? На велета можуть накинути оком і... не доведи, Господи, терористи. Що і куди вони повезуть у цій махині, уявляєте? Одне слово, «Руслан» непередбачуваний. Він може за неправдивими свідоцтвом про реєстрацію і сертифікатом льотної придатності здійнятися та... випурхнути куди завгодно.

А коли з ним щось трапиться — хто відповідатиме? Англійці, що дали притулок велетові чи «Антонофф»? Відповідь одна: законний російський власник. Запитання, слід вважати, будуть і до українських авіаначальників, які з легкістю магів реєструють повітряні кораблі чужих країн.

Добре, ці мужі від влади про себе не думають. То подумали хоча б про країну, її імідж. Він у неї такий, що тільки в Європейському союзі їй і місце. І в НАТО також. Перші кроки зроблено: американці ось-ось розглянуть питання про надання Україні статусу країни з ринковою економікою.

Погано лише, що віднині усі, кому не лінькі, нудно й прискіпливо питатимуть: «А як у вас дотримуються прав людини та міжнародного законодавства?»

Що їм, прискіпливим екзаменаторам, відповісти? Лише те, про що вже сьогодні Європа гуде: імідж України нікудишній. Це підтвердили нещодавно австрійські компанії, що досліджували на прохання громадської організації імідж нашої неньки у 19 європейських країнах...

Один розумник з Кабміну, реагуючи на результати досліджень, заявив, що треба просити парламент закласти до Держбюджету-2003 20 мільйонів гривень на поліпшення міжнародного іміджу України.

Коли у наших міністерствах-департаментах буде хоча б по одному такому фахівцю з реєстрації, як у Мінтрансі, нам річного бюджету не вистачить на піднесення того іміджу...

Іван ІЛЛЯШ.

«Ніжинку» врятувала жінка

Майже шість років простоювала в Ніжині Чернігівської області швейна фабрика «Ніжинка». Зрештою, змучений безробіттям колектив відправив у відставку свого керівника і доручив відповідальну справу жіночим руках — Вірі Креул, яка працювала на швейному виробництві з 1976 року. Енергійна жінка, не маючи досвіду роботи на керівній посаді, не тільки виправдала довір'я трудового колективу, а й зуміла погасити борги, домовитися про постійні замовлення. Тепер ЗАТ виробничо-торгова фірма «Ніжинка» шиє форму для підрозділів міліції Києва, спецодяг, халати, дитячі вироби. Швачки вже другий рік регулярно отримують зарплату.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Як інженер Михайлик до Страсбурга дійшов,

або Дещо про унікальні здібності вітчизняного чиновництва «відфутболювати» одне одному проблеми без будь-якого прагнення розв'язати їх

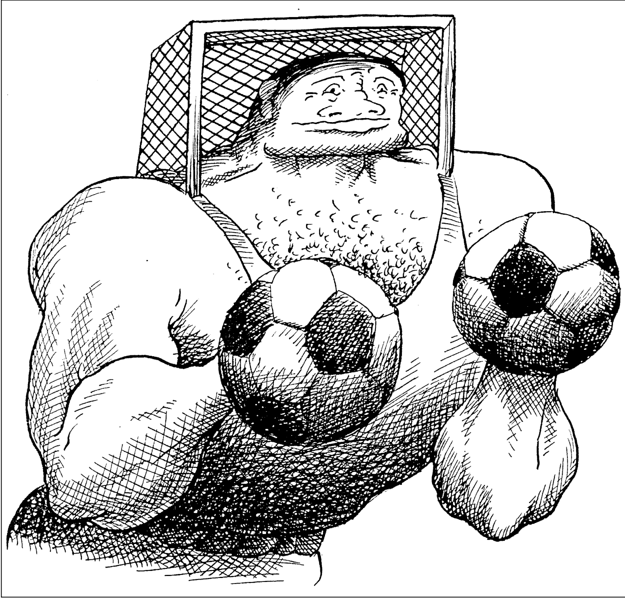
АНОМАЛІЇ

Пошук замовників як спосіб виживання

Заснований у 1951 році в Одесі Науково-дослідний інститут спеціальних способів лиття (НДІСЛ) замислювався як провідний у всьому колишньому СРСР науково-технологічний і конструкторський центр у своїй галузі. І він невдовзі таким став. Обзавівшися доволі висококваліфікованим складом конструкторів і технологів (десятки докторів і кандидатів наук), маючи солідну лабораторну базу і власний завод, що випускає ливарне устаткування й найхимерніших форм литво з найрізноманітніших металів та їхніх сплавів, інститут задовольняв будь-які, нерідко унікальні, потреби виробничників. Його знали не лише в країні-імперії, а й за рубежем. За його участі впроваджувалися новітні технології й устаткування для спеціальних способів лиття на сотнях підприємств. Без чого не мислилися машино-, літако- й верстатобудування, енергетика, зокрема атомна, випуск сантехвиробів, різноманітної апаратури й багато чого іншого. Про плідність і цінність розробок інституту свідчить і те, що тутешні вчені і практики за порівняно короткий термін отримали кілька державних премій в галузі науки і техніки. Замовлення йшли до Одеси, як мовиться, повноводною рікою. Про те, щоправда, дбав не лише інститут, а й, здебільшого, Держплан, різні міністерства та відомства.

Й ось — «вільне плавання», ринкові умови. Причому — в географічних рамках, що значно звузилися. Не скажеш, що інститут пішов на дно, але що стало набагато скрутніше — факт незаперечний. Частина науковців і практиків пішла шукати легшого хліба, ще частина, більш стійка, перетворивши свій заклад на відкрите акціонерне товариство, почала наполегливо і творчо пристосовуватися до нових умов. Найзаповзятливіші швидко зрозуміли, що конструктора й технолога, як і вовка, ноги годують, і подалися по всіх усюдах. Відновлювати колишні зв'язки, налагоджувати нові. Переконувати: сучасне, конкурентоспроможне виробництво без нашої участі неможливе.

Інженер-металург, кандидат технічних наук Михайло Михайлик, завідувач однієї з інститутських лабораторій, був серед останніх. Він твердо знав, що без спеціального литва з мідних сплавів, одержаного безперервним способом, підприємствам, які хочуть мати майбутнє в ринкових умовах, не обійтися. А саме в цьому досяг результатів. Розробки, що їх здійснив разом з кандидатом технічних наук із Харкова Вадимом Тереховим, були унікальні. А одержане на їхній основі литво знаходило широке застосування в багатьох галузях. Без нього — ані кроку вперед. Отже, слід шукати таких, хто має намір оті кроки робити. І Михайло Васильович почав «розриватися» між інститутом, своєю лабораторією і потенційними замовниками. Сьогодні — за лабораторними дослідженнями, розробкою нових технологій, на відомчому заводі, де виконується чиєсь замовлення. А завтра — в поїзді, літаку, автобусі, автомобілі, на підприємствах Києва і Львова, Харкова і Дніпропетровська, Миколаєва та Южноукраїнська, інших міст країни. Радів, коли щастило укласти контракт на кілька сотень тисяч гривень, не гребував і десятками тисяч. Бо це — не лише вихід у світ власних розробок, а й замовлення персоналу заводу, його зарплата. Тільки за два роки Михайло Васильович забезпечив укладання двох десятків договорів з підприємствами України й організував випуск продукції на сотні тисяч гривень.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Камінь спотикання на шляху відряджень

Певно, і подосі завлаб Михайлик вів би отакий «роздвоєний» спосіб життя — іншого поки що просто не дано. Якби не «дріб'язок»: бухгалтерія рідного інституту раптом відмовила йому у відшкодуванні витрат, неминучих під час відряджень, — оплаті послуг транспорту, зв'язку тощо. Ні, не з власної ініціативи — через їхню начебто невідповідність вимогам нормативних актів про відрядження, якими керується податкова адміністрація Іллічівського району Одеси. А хіба проти всесильної податкової, мовляв, попреш? М. Михайлик спочатку прагнув переконати, довести правоту усно: так ось же вони, квитки й квитанції встановленого зразка, видані касирами й водіями підприємств Мінтрансу, «Укрзалізниці», Держкомзв'язку, інших держструктур, — не сам же я їх надрукував. Чому не визнаєте їх дійсними, в чому сумніви? Оскільки усні відповіді були доволі плутаними й туманними, мусив вдатися до чіткішого епістолярного жанру. Загалом надіслав до виконавчих, законодавчих та судових структур дев'ять листів. І який результат?

Адміністрація Президента переадресувала листа М. Михайлика в Кабмін, той передав його до Мінфіну, а останній повідомив: відомча інструкція про відрядження відповідає Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств». Державна податкова адміністрація України направила листа завлаба в податкову адміністрацію Одеської області, а та дала відповідь, що згідно з наказом Державної податкової адміністрації України (наче вона сама не могла про це повідомити) «квитки і квитанції на послуги транспорту, зв'язку та ін. визнаються дійсними за наявності в них даних по 12 позиціях». Із секретаріату Верховної Ради України (юридичного управління) лист з Одеси перекочував до Мінпраці й соціальної політики України, звідки автор відповіді так і не дочекався. Нарешті, Генпрокуратура України переадресувала заяву М. Михайлика в прокуратуру Одеської області, та, у свою чергу, — прокуророві Іллічівського району Одеси, а останній порадив авторові звернутися до суду. Позов Михайла Васильовича до Іллічівського райсуду Одеси стосовно відшкодування матеріальних збитків за фактом несплати коштів за відрядження, неможливості подальшої їх організації, невиконання внаслідок цього договірних зобов'язань, втраченого прибутку від робіт на підприємствах країни, завданих податковою адміністрацією на суму 356,4 тисячі гривень, а також інші документи було передано судді В. Лашину. Позов до розгляду не прийняли: нібито М. Михайлик не має права звертатися до суду з позовом на адресу податкової інспекції.

Усі оті відповіді, усні розмови в різних інстанціях викликали в М. Михайлика безліч запитань. Він ось уже тривалий час прагне знайти відповіді на них не в чиновників, а самотужки, наполегливо студіюючи різні законодавчі акти. І переконаний, скажімо, що таки мав право звертатися до суду з позовом на адресу Іллічівської районної податкової інспекції, оскільки та порушила його права, гарантовані Конституцією України і передбачені відповідними законодавчими актами. Майже напам'ять вивчив завлаб урядові й відомчі постанови, рішення, накази щодо оплати відряджень. Та ось тільки ніяк не може второпати, як це на практиці можна виконувати оті «12 позицій», за наявності яких квитки й квитанції на послуги транспорту і зв'язку визнаються дійсними. Як, приміром, водій автобуса, якому надано право «обілечувати» пасажирів, може видати йому квиток через електронний контрольно-касовий апарат, якого в автобусі просто немає? Та ще й, згідно з наказом ДПА України, з відомостями щодо «суми податку на додану вартість за кожною ставкою ПДВ»... До речі, саме оті ЕККА і ПДВ і стали головним каменем спотикання на шляху оплати відряджень. Даруйте, резонно обурюється М. Михайлик, але ж не я оті «неправильно оформлені» квитки виготовляв, вручав пасажирам — мені вручили. То варто вочевидь не мене робити крайнім, не з мене питати, а з тих, хто таке практикує.

Остання інстанція

Ставши, однак, у себе вдома таки крайнім, Михайло Васильович наважився на відчайдушний крок — звернувся із заявою до Європейського суду з прав людини у Страсбурзі. Докладно описавши свої безрезультатні пошуки справедливості всередині своєї країни, автор заявляв, що Іллічівська районна податкова інспекція, на його думку, порушила низку статей («Право на працю», «Оплату», «Право на життя») Загальної декларації прав людини Генеральної асамблеї ООН та Європейської конвенції про захист прав людини й основних свобод, яку Україна підписала 11 вересня 1997 року. Тим самим йому було завдано матеріальних та моральних збитків на суму, за уточненими даними, 444,6 тисячі гривень, які інженер і вимагав відшкодувати. Цим, однак, заява не обмежилася. Оскільки всі загальнодержавні й місцеві владні структури, до яких М.Михайлик звертався, посилалися на ними ж прийняті нормативні акти, які не враховують реалій, розходяться з конкретною практикою, стають гальмом у розвиткові ділових стосунків, то заявник поставив вимогу скасувати оті нормативні акти щодо відряджень. Замінивши їх прогресивнішими, такими, що не стримували б розвиток вітчизняного виробництва, а сприяли йому. А щоб цей процес ніким не гальмувався, «працівників (керівників і виконавців), які підписали нормативні акти про відрядження та листи за даною справою, звільнити з посад, які вони обіймають, і позбавити статусу державного службовця...».

— Я так поставив питання, зрозумійте, не тому, що хтось там образив Михайлика, — гарячкує Михайло Васильович, — а тому, що це аж ніяк не приватна справа. Нині в русі тисячі й тисячі фахівців — час такий, без поїздок-відряджень не можна. А діловим людям — палиці в колеса. Починаєш серйозно сумніватися в налаштуванні владних гілок на розвиток вітчизняної економіки...

Європейський суд в особі його юридичного секретаря Стівена Філіпса з приводу заяви № 55549/00 «Михайлик проти України» полистувався з Михайлом Васильовичем, дав певні настанови, з приводу чого заявник відіслав до Страсбурга деякі доповнення, сподіваючись на позитивне рішення «останньої інстанції». З часом, однак, отримав вердикт: євросуд не може прийняти справу до розгляду, оскільки автор заяви, мовляв, не вичерпав «усіх внутрішніх засобів правового захисту».

— Може ви, — іронізує Михайло Васильович, — підкажете, які ж це «внутрішні засоби» я ще не використав? Звертався ж, здається, до всіх трьох гілок влади — законодавчої, виконавчої, судової...

— А тепер ось, — підлаштовуюсь під його тональність, — іще й до четвертої — преси. Її, виходить, обрали за «останню інстанцію».

— А таки так, — погоджується М. Михайлик. — Якщо напишете й опублікуєте матеріал, то, дивись, прочитають його у Верховній Раді, в урядових, міністерських, відомчих кабінетах та й замисляться. І, може, усвідомлять абсурдність ситуації, до якої не зі своєї вини потрапили ділові люди країни. Та щось таки змінять...

Сподіваємося на те й ми. А ще — на те, що й до «приватної» справи Михайла Михайлика повернуться, уважніше вникнувши в суперечливість чинних нормативних актів, судові інстанції. Врешті-решт, не така вона, ота справа, вже й приватна: матеріальних, моральних збитків завдано не тільки самому завідувачу лабораторії, а й чималому колективові робітників, інженерів інститутського заводу, ВАТ «НДІСЛ» загалом.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

СУСПІЛЬСТВО

Грізні передвісники Чорнобиля

У лютому 1965 року в Сєверодвінськ (Архангельська область) на атомному підводному човні «К-11» Північного флоту стався тепловий вибух атомного реактора. Через 20 років те саме повторилося на судноремонтному заводі в бухті Чажма (Приморський край), де перезарядку реакторів проводив підводний човен «К-431» Тихоокеанського флоту. Про сам факт цих надзвичайних подій і причини, які призвели до них, у «кращих» традиціях того часу ЗМІ нічого не повідомляли.

Атомний підводний човен (ПЧА) ВМФ СРСР проекту 627А «К-11» був побудований на Північному машинобудівному підприємстві і почав нести службу наприкінці грудня 1961 року. Три роки у складі Північного флоту він успішно виконував поставлені завдання, але настав час зробити поточний ремонт і перезарядити активні зони реакторів. З цією метою у грудні 1964 року човен прийшов у Сєверодвінськ на сусідній з рідним ПМП завод «Зірочка» для виконання операції № 1 — саме так у Військово-Морському флоті називається перезарядка реакторів.

Оскільки завод цей з атомним флотом особливо ще не стикався, саму перезарядку планували виконати силами фахівців технічної бази флоту, а всі супутні операції — вирізку над реакторним відсіком тривкого і легкого корпусів, демонтаж устаткування і поточний ремонт човна — доручили заводському колективу.

Ранком 10 лютого 1965 року фахівці з перевантаження ядерного палива до роботи приступили. Потрібно було підняти кришку одного з двох водо-водяних реакторів ВМ-А, видалити з нього залишки ядерного палива, яке не вигоріло, завантажити нові тепловидільні елементи (ТВЕЛ'и), замінити прокладку, потім поставити кришку на своє місце, затягнути болти і після закінчення усіх цих маніпуляцій провести гідравлічні випробування. Потім у такому самому порядку необхідно було виконати цю роботу і на другому реакторі.

Операція за часом не дуже тривала, але вона потребувала бездоганної зібраності й акуратності, адже через кришку проходять приводи всіх стрижнів-поглиначів і компенсувальної решітки — органів, що поглинають запас реактивності реактора. Ці приводи являли собою прямі сталеві стрижні, що з'єднували органи поглинання і електродвигуни. Зазор між втулками і стрижнями був дуже маленький і в разі найменшого крену човна і появи перекосу не виключалася можливість того, що разом із кришкою на поверхню може піднятися і компенсувальна решітка, а це призвело б до неконтрольованого пуску реактора.

Щоб цього не сталося, для надійного закріплення решітки у нижньому положенні в конструкції реактора було передбачено дуже простий механічний пристрій. З його допомогою вручну, навіть за відсутності електроживлення або тиску в системі гідравліки, можна і потрібно було поставити решітку на надійні фіксатори. У реакторі вони були, але згодом з'ясувалося, не тієї довжини...

Стріла крана підхопила кришку і дуже обережно, міліметр за міліметром, строго вертикально почала піднімати її вгору, а разом з нею почала підніматися компенсувальна решітка, яка, як з'ясувалося, не була закріплена.

Раптом спалахнула нейтронна блискавка — з відсіку вирвалися клуби радіоактивного газу і пари. Реактор одразу заглух, але переляканий кранівник кинув пульт керування і кришка, перекосившись, упала на реактор. Почалася пожежа — її гасили спочатку вогнегасниками і заливали прісною водою, а потім з допомогою пожежних машин у відсік човна почали подавати і морську воду, близько 250 тонн.

Пожежу вдалося загасити, але через вигорілі у перегородках ущільнення вся ця, тепер уже радіоактивна, рідина кабельними трасами проникла в інші відсіки і незабаром весь корабель став радіаційно небезпечним. Незважаючи на високу радіоактивність, забруднену воду відкачали просто за борт.

Люди внаслідок вибуху, на щастя, не загинули, але багатьох офіцерів і матросів з радіоактивними опіками та ознаками променевої хвороби довелося госпіталізувати, згодом більшість із них звільнять у запас через хворобу.

Складна радіаційна обстановка на ПЧА викликала велику тривогу, гостро постало питання про ліквідацію наслідків аварії. Все устаткування човна потребувало дезактивації — його перенесли у заводські цехи, а реакторний відсік просто відрізали і згодом затопили в Карському морі. Човен ремонтували кілька років і, зрештою, відновили. Він знову повернувся у стрій, але так і не позбувся репутації

Колаж Юлії ЄФИМОВОЇ.

«брудного». Служити на ньому в подальшому доведеться багатьом військовим морякам — усі вони опромінювалися, але ніхто з них так і не отримав статусу постраждалого внаслідок ядерної аварії.

10 серпня 1985 року, майже за дев'ять місяців до Чорнобильської катастрофи, на судноремонтному заводі ВМФ № 30 у бухті Чажма (130 км від Владивостока) під час перезарядки ядерного палива і за аналогічних обставин знову стався тепловий вибух реактора, тепер уже на ПЧА проекту 675 «К-431» Тихоокеанського флоту.

Виконавці операції № 1, безперечно, знали про обставини аварії на «К-11», але... Всі порушення майже точно повторилися. Наслідки цієї аварії були вже набагато важчі — загинуло 10 осіб, було забруднено акваторію моря і значні території суші. Радіоактивна хмара накрила і 15-тисячне селище Дунай, але мешканців не евакуювали.

Відновлювати човен з певних причин не стали, а тому реакторний відсік залили бетоном, спорудили над ним своєрідний саркофаг і відвели корабель у бухту Павловськ чекати своєї черги на утилізацію.

Трагедія у Примор'ї знову дала вагомі підстави обміркувати ситуацію і вжити енергійних заходів, щоб подібне ніде і ніколи більше не повторилося. Однак обговорення цього питання, як і в першому випадку, в колах військово-морських фахівців пройшло поверхово. Правда, було розроблено і затверджено план, що передбачав низку заходів щодо запобігання аварійності на атомних підводних човнах і підвищення їхньої безпеки, але про людей, що поплатилися своїм здоров'ям, забули — в документі не було жодного пункту, продиктованого турботою про постраждалих.

Знову постаралися прикрити завісою таємності — і дотепер про подробиці цих подій знає тільки вузьке коло професіоналів-підводників. А шкода, адже вчасне і правдиве інформування про них не тільки військових, а й цивільних фахівців, можливо, допомогло б викреслити з низки ядерних аварій найстрашнішу — на Чорнобильській АЕС, яка після Чажми не забарилася і змусила здригнутися весь світ уже в квітні 1986 року.

Володимир ПАШИНСЬКИЙ,
капітан 2-го рангу
у відставці.

ЗНАК БІДИ

■ *Одеса*

Головна причина — бідність

Захворюваність туберкульозом в Одеській області переступила епідемічний поріг. Страшною недугою тут щодня захворюють 5 — 6 осіб, двоє від неї вмирають. У першому півріччі зареєстровано 1060 нових хворих. У жаркі літні місяці лиха, на жаль, не меншає. Медики вказують на кілька причин небезпечного поширення хвороби. Головною з них є, звичайно ж, бідування значної частини населення, коли люди харчуються надто скупо й одноманітно, а нерідко й просто голодують, не звертаються до лікарів вчасно. А на додачу до цього — незадовільна якість питної води з Дністра й Дунаю, недотримання правил гігієни й санітарії під час виготовлення харчових продуктів, їх реалізації, часте контактування здорових людей з уже хворими бездомними на ринках, у громадському транспорті, в місцях масового відпочинку. Поширюються, в результаті, й інші небезпечні недуги — дизентерія, сальмонельоз тощо, **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК**.

■ *Севастополь*

Наслідок злив

Біля севастопольської бази відпочинку «Каравела», на дикому пляжі мису Фіолент, внаслідок тривалих злив стався обвал скелі на берег. Під скельні уламки потрапили четверо відпочивальників: 13-річна Даша Сидорина з Тюменської області Росії, 15-річний Ілля Лихачов, 7-річна Карина Ліненко та 22-річний Андрій Луговий — усі з міста Добропілля Донецької області.

На місце пригоди оперативно прибули підрозділи МНС та бригади швидкої допомоги. Рятувальники МНС розібрали завал, евакуювали потерпілих і передали їх медикам. Трьох підлітків доставлено до Севастопольської дитячої лікарні №5, а дорослого — до першої міськлікарні. Д. Сидорина та А. Луговий унаслідок черепно-мозкових травм перебувають у тяжкому стані. Стан інших двох підлітків нормальний, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**.

■ *Луцьк*

Хвороба далася взнаки?

Страшна трагедія сталася в селі Велика Ведмежка Маневицького району. 31-річна мати Наталія П. з невідомих причин у власній оселі задушила двох своїх семимісячних дітей-близнюків.

Наталя жила в невістках. У сім'ї частенько спалахували сварки і бійки через пияцтво чоловіка. Вісім років тому за нез'ясованих обставин померла перша кількамісячна дитина Наталії. Відтак вона двічі лікувалася в обласній психіатричній лікарні. За словами медиків, після курсу психотерапії жінка поверталася додому повністю здорова. Однак час від часу хвороба давалася взнаки. Схоже, вона і стала причиною фатального кроку полісянки. Нині дітовбивця перебуває під арештом.

Приліг відпочити

На хлібному лані неподалік села Романів Луцького району під час жнив загинув 30-літній помічник комбайнера Валерій З. Життя хлібороба обірвалося під колесами вантажівки, яка перевозила щойно зібране зерно.

Тіло чоловіка з численними тяжкими травмами випадково знайшли під невеличкою купою соломи. Як з'ясувалося, обідньої пори робітник приліг відпочити. Аби не так пекло сонце, прикрився соломою. Ймовірно, водій вантажівки не помітив сонного хлібороба і ненароком переїхав його. Проте це лише здогадка, оскільки імена свідків і винуватця трагедії досі невідомі, **повідомляє наш власний кореспондент Роман ЖИЖАРА.**

■ *Луганськ*

Хатній арсенал

Свій арсенал мешканець Антрацита навіть не приховував. Кілька гвинтівок і 400 набоїв різного калібру зберігалися в нього на горищі. Мисливець-професіонал хотів зібрати колекцію зброї. Власне, в цьому немає нічого кримінального, якби вона була зареєстрована. Та річ навіть не в тому. Поруч зі старовинною німецькою триствольною рушницею зберігався артилерійський снаряд часів війни. Коли фахівці його обстежили, з'ясувалося, що в снаряда було зведено детонатор. А всередині містилося 400 грамів тротилу. Він міг вибухнути будь-якої хвилини, і дивно, що досі в хаті колекціонера не сталося біди, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.** ▼

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомлення
про внесення змін до інформації про продаж на аукціоні транспортних засобів Банку «Україна», опублікованої в газеті «Голос України» від 27.07.2002 р. № 135.

Інформацію щодо місця прийому заяв, проведення аукціону, сплати реєстраційного гарантійного внеску (завдатку) викласти в наступній редакції:

Плата за реєстрацію заяви у розмірі 17 грн. вноситься на рахунок № 26009301260745 та гарантійний внесок (завдаток) у розмірі 10% від початкової ціни продажу транспортних засобів вноситься на рахунок № 26008302260745 в Подільському відділенні ПІБ м. Києва, МФО 322197, код ЄДРПОУ 22894896, ОДЕРЖУВАЧ — філія «Київський аукціонний центр» ДАК «Національна мережа аукціонних центрів».

Умови продажу: проведення розрахунків за придбані транспортні засоби протягом 30 календарних днів з дати проведення торгів, зняття з обліку транспортних засобів та власності на придбане майно здійснюється за рахунок покупця, питання перереєстрації транспортних засобів у МРЕВ ДАІ вирішується покупцем самостійно. Засоби платежу: грошові кошти.

Аукціон буде проведено 16 вересня 2002 р. об 11.00 в приміщенні філії «Київський аукціонний центр» ДАК «НМАЦ» за адресою: м. Київ, вул. Червоноткацька, 42.

Заяви на участь в аукціоні приймаються філією «Київський аукціонний центр» ДАК «НМАЦ» за адресою: 02094, м. Київ, вул. Червоноткацька, 42.

Кінцевий термін прийняття заяв: 10.09.2002 р.

Ознайомитись з транспортними засобами можна в робочі дні за місцем розташування транспортних засобів, контактний телефон: 228-97-66, 228-97-16.

Служби з організації та проведення аукціону:

Ліквідатор Банку «Україна», м. Київ, пров. Рильський, 10, тел. (044) 228-96-66, 228-97-16.

Філія «Київський аукціонний центр» ДАК «НМАЦ», м. Київ, вул. Червоноткацька, 42, тел. (044) 522-72-55.

Ликвидатор реализует имущество предприятия-банкрота хладокомбинат ОАО «Кристалл»

Время и место ознакомления с имуществом: с 9.00 до 12.00 в будние дни, Донецкая обл., г. Горловка, ул. Промышленная,1.

Начальная цена: 450 тыс. грн.

Заявления принимаются до 13.09.2002 г. по адресу г. Донецк, ул. Университетская,83а, к.210;

оплата регистрационного сбора в размере 17,00 грн. и гарантийного сбора в размере 10% от начальной цены продажи производится на расчетный счет организатора торгов: р/с 26000317601 в КФ АБ «Энергобанк» г. Курахово, МФО 335441, ОКПО 25330551, Товарной бирже «Кальмиусская»;

Торги состоятся: 16.09.2002 г.

Тел. для справок: 55-32-33.

Ликвидатор реализует имущество предприятия-банкрота ОАО «КС и ПС»

Здания, сооружения и оборудование. Начальная цена: 77 384,00 грн.

Время и место ознакомления с имуществом: с 9.00 до 12.00 в будние дни, Донецкая обл., г. Авдеевка, ул. Индустриальный проезд, 12.

Заявления принимаются до 10.09.2002 г. по адресу г. Донецк, ул. Университетская,83а, к.210;

оплата регистрационного сбора в размере 17,00 грн. и гарантийного сбора в размере 10% от начальной цены продажи производится на расчетный счет организатора торгов: р/с 26000317601 в КФ АБ «Энергобанк» г. Курахово, МФО 335441, ОКПО 25330551, Товарной бирже «Кальмиусская».

Торги состоятся: 13.09.2002 г.

Тел. для справок: 55-32-33.

Українсько-російська фінансово-енергетична транснаціональна холдингова компанія у формі закритого акціонерного товариства

«ОБ'ЄДНАННЯ»

ПОВІДОМЛЯЄ:

30 вересня 2002 р. за адресою: м. Київ-150, вул. Предславинська, 39 у приміщенні АТ «Украналітприлад», Актовий зал (1 поверх), о 10.00 годині відбудуться збори засновників.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Зміни у складі Правління.
2. Обрання Голови Правління на новий строк.
3. Зміни у штатному розкладі товариства.

ПП «Укртехмед», м. Київ, вул. І. Пулюя, 5 «б», к. 59, ід. код 31238572, зареєстроване Солом'янською РДА 04.12.01 р., повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії приймаються протягом місяця.

Частное предприятие **«САНТА»** (ЗКПО 30674507), юридический адрес: 01014, г. Киев-14, ул. Бастионная, 9, объявляет о своей ликвидации.

Претензии принимаются по тел. 295-20-59 в течение двух месяцев со дня опубликования.

Товариство з обмеженою відповідальністю **«Карат»-ЛТД** (код 21052248) м. Кременчук Полтавської області оголошує про наміри ліквідуватися.

Претензії кредиторів приймаються ліквідаційною комісією протягом 2 місяців за адресою вул. Гагаріна,27/4, к.24.

ЗАТ «Оболонь»

повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 3 жовтня 2002 року о 15.00 за адресою: м. Київ, вул. Богатирська,3. Реєстрація акціонерів з 8.00 до 13.00.

Акціонер повинен мати при собі сертифікат акцій, паспорт, а представники акціонерів — відповідні доручення.

Порядок денний:

1. Звіт виконавчого органу про фінансово-господарську діяльність товариства за 2001 рік.
2. Звіт та висновки ревізійної комісії про роботу товариства в 2001 р.
3. Затвердження звіту та результатів фінансово-господарської діяльності товариства за 2001 рік.
4. Затвердження порядку виплати дивідендів за 2001 рік.
5. Затвердження змін до Статуту товариства.
6. Затвердження змін в складі Ради і Ревізійної комісії товариства.

Постановою господарського суду Закарпатської області від 01.08.02 р. по справі № 6/125 визнано банкрутом ЗАТ «Великобичківський лісохімкомбінат» (Код ЄДРПОУ: 00274186, юридична адреса: 90615, Закарпатська обл., Рахівський район, смт. Великий Бичків, вул. Промислова 37).

Заяви поточних кредиторів приймаються ліквідатором банкрута — арбітражного керуючого Ковальського І. І. (ліцензія № 249768 від 19.10.2001 р.)

Тел. факс: (03132) 33205, 33379, 33455, (03472) 52550.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) по справі № Б15/226/01 8 квітня 2002 р. ТОВ «Кривбасбудснаб» (50051. м. Кривий Ріг, вул. Орджонікідзе, буд. 4, код ЄДРПОУ 25006788, р/р 26004010002730 в КФ АКБ «Южкомбанк», МФО 306889) визнано банкрутом і відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено Міхайліді Павла Миколайовича, ліцензія арбітражного керуючого № 249698 (50000, м. Кривий Ріг, вул. К. Лібкнехта, буд.7), тел./факс (0564) 28-39-61, e-mail: pavel@lami.com.ua.

Постанова Господарського суду Херсонської області від 11.07.02 р. по справі № 12/9-Б колективне підприємство «Послуги і товари народного вжитку» визнано банкрутом (73000, м. Херсон, вул. Чайковського,236, код ЄДРПОУ 14114256). Ліквідатором призначено Косенка Сергія Георгійовича (ліцензія АА № 249849 від 22.10.2001 р., 73000, м. Херсон, провул. Військовий,6, каб.8).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Господарський суд Черкаської області (18000, м. Черкаси, вул. Шевченка, 307) порушив справу № 08/2565 про банкрутство ТОВ ім. Шевченка (20110, Черкаська обл. Маньківський р-н, с. Кислин, р/р 26005300426 в Маньківському відділенні № 3323 ВАТ «Державний ощадний банк України», МФО 354637, ідентифікаційний код (05278208).

Розпорядником майна боржника призначений Приходько Анатолій Сергійович (Черкаська обл., Катеринопільський район, с. м. т. Єрки, вул. Сінна. 7, тел. 5-02-40).

Претензії приймаються протягом місяця від дня публікації.

Господарським судом Дніпропетровської області порушено справу про самобанкрутство:

ТОВ «Жемчужина» справа № Б26/73/02, юридична адреса: Дніпропетровська обл., Юр'ївський район, с. Жемчужне, вул. Радянська, 1.

Р/р № 26008016070101 в АППБ «Аваль» м. Павлограду, МФО 306726, код ЄДРПОУ 03742280.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Тагаєва В. П. тел: (0562) 450407, факс: 323521.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування цього оголошення за адресою: м. Дніпропетровськ а/с-63.

Господарський суд Житомирської області (10014, м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 25) порушив справу № 1/68-»Б» за заявою АХК «Укрнафтопродукт» та ВАТ «Житомиргловпостач» про визнання банкрутом СП «Червоненський хлібзавод» (Житомирська обл., Андрушівський р-н, с. Червоне, р/р 260062681 в Андрушівській філії АППБ «Аваль», МФО 311033, код 1735713). Розпорядником майна призначено Шаровича В. М. (ліцензія № 138 від 26.10.2000 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів.

Хозяйственный суд Днепропетровской области возбудил дело № Б26/112/02 о банкротстве ОАО «Птицеплемзавод «Христофоровский», код ЕДРПОУ 00851726, 53031, Днепропетровская обл., Криворожский район, с. Валовое, ул. Центральная, р/с 26001301141244 в Центрально Городском отд. ПИБ г. Кривого Рога, МФО 305493 и ввел процедуру распоряжения имуществом должника.

Распорядителем имущества назначен арбитражный управляющий Лихопек Денис Павлович (лицензия АА № 249601).

Тел.: (0562) 34-20-68, 744-19-31, адрес: 49000, г. Днепропетровск, а/я 37.

Требования кредиторов принимаются в течение 30 дней.

Господарський суд Сумської області (40477, м. Суми, вул. Рибалка,2) 07.06.2002 року порушив справу № 3450-15/121 про банкрутство відкритого акціонерного товариства «Середино-Будське підприємство «Агротехсервіс» (41000, Сумська область, м. Середина-Буда, вул. Колійна,1, код ЄДРПОУ 00907088, розрахунковий рахунок 26001430073001 в Середино-Будському територіально-відокремленому безбалансовому відділенні Сумської обласної Дирекції АК АПБ «Україна», МФО 337063).

Розпорядником майна підприємства — боржника призначено Кекіна О. В. (ліцензія № 250067 від 27.11.2001 року, 40024, м. Суми, вул. Д. Коротченка,21, кв.39, тел. 8-0542-21-34-27).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування.

Хозяйственный суд Днепропетровской области (49000, г. Днепропетровск, ул. Куйбышева, 1а) возбудил производство по делу № Б15/53/02 о банкротстве сельскохозяйственного производственного кооператива «Юрьевский» (51020, Днепропетровская обл., Царичанский район, с. Юрьевка, ул. Ленина, д. 50, код ЕГРПОУ 03741180, счет № 26003072330100 в Царичанском ТВБВ ДОД АППБ «Аваль», МФО 305653).

Распорядителем имущества назначен арбитражный управляющий Вдовин Максим Владимирович (лицензия № 047941 от 19.10.01 г.), 49000, г. Днепропетровск, пр. К. Маркса, д. 83, кв. 61.

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

В газеті «Голос України» № 134 (2885) від 26 липня 2002 р. в оголошенні про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Новодніпровське» номер справи потрібно читати: № 5/5/183(02).

Постановою господарського суду Житомирської області від 10.07.2002 р. по справі № 1/1/117»Б» Командитне товариство «Новоградбудсервіс» (11700, вул. Ів. Франка, 31 «А», м. Новоград-Волинський, код ЄДРПОУ 20415176, р/с 26005301935012 в філії «Відділення Промінвестбанку в м. Новоград-Волинський Житомирської області», МФО 311711) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Дунаєвського Юрія Борисовича, ліцензія № 250042 від 19.11.2001 року, поштова адреса: 10009, м. Житомир, 9, А/С № 62, тел. (80412) 33-64-70.

Постановлением Хозяйственного суда Днепропетровской области от 19.07.2002 года по делу № Б26/234/01 Закрытое Акционерное Общество «Присамарский завод промстройматериалов, ОКПО 24223911, пгт. Юбилейный, Днепропетровского района, Днепропетровской области признано банкротом и открыта ликвидационная процедура.

Ликвидатором назначен Котенко Александр Сергеевич, лицензия АА № 249697.

Претензии принимаются в течение месяца ликвидатором по адресу: 49098 г. Днепропетровск, а/я 4950, (0562) 34-20-14, 34-20-15.

Господарським судом Київської області (01033, м. Київ-33, вул. Жилянська, 58-б) порушено справу № 80/14б-02 про банкрутство Закритого акціонерного товариства «Промислово-фінансова компанія «Енергоінвест», 07400, м. Бровари, вул. Гагаріна, 12-а, ід. код 30270484, осн. рах. 26008093501 в АКБ «ОлБанк», МФО 322885.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються господарським судом протягом місяця з дня опублікування об'яви.

АТЗТ «Полімер Пак»

повідомляє про загальні збори акціонерів, які відбудуться 15 серпня 2002 р.

Порядок денний:

1. Річний звіт правління.
2. Різне.

Господарський суд Луганської області 91000, пл. Героїв ВВВ, 3а 19.07.2002 р. порушив справу про банкрутство дочірнього підприємства «Марківська автоколона» спільного підприємства «Луганське обласне автотранспортне підприємство облспоживспілки», розташованого за адресою: смт. Марківка, Луганської області, вул. Матросова,50. Поточний рахунок 260013604, МФО 304007, код по ЄДРПОУ 20160537 у Марківському ТОБО ЛОД АППБ «Аваль» смт. Марківка та відкриває ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Воронько Олексія Олексійовича (ліцензія № 249871 від 31 жовтня 2001 р.). Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Господарським судом Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 7/113-39/167 про визнання банкрутом Відкритого акціонерного товариства «Сокальське заводоуправління будівельних матеріалів» Асоціації «Львівбудматеріали» Корпорації «Укрбудматеріали» (юридична адреса: 80000, Львівська область, м. Сокаль, вул. Шевченка, 118; рах. 26006242920001 в Червоноградській філії ЧФКБ «Приватбанку», МФО 325882; ЗКПО 00291227).

Розпорядник майна Мартинюк В. М., ліцензія: серія АА № 250333 від 22.02.2002 р.

Заяви кредиторів та пропозиції санаторів приймаються господарським судом Львівської області протягом місяця з дня публікації оголошення.

Господарський суд Чернівецької області (58000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської,14) порушив справу № 4/282/б про банкрутство ЗАТ «ВКГ-БУК-БУД» (58003, м. Чернівці, вул. Руська,129, ідентифікаційний код 03333570, п/р 26002907, МФО 356464 ЧОД АППБ «Аваль»).

Розпорядником майна ЗАТ «ВКГ-БУК-БУД» призначено Катеренюк Людмилу Володимирівну (ліцензія АА № 047775 від 10.10.2001 року, адреса: 58000, м. Чернівці, вул. Червоноармійська,102).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

ХОКЕЙ

Христич і Житник зіграють за «Сокіл»

У вересні стартує новий сезон, який подарує чимало цікавого прихильникам українських клубів і національної збірної. Київський «Сокіл» спершу тренувався на ковзанці «Крижинка», а в серпні перебрався на арену рідного «Авангарду». Нещодавно кияни побували в гостях у Підмосков'ї, де зіграли два товариські поєдинки з призером чемпіонату вищої ліги Росії — «Вітязем». Перший матч виграли українці — 4:2, а наступного дня господарі взяли реванш — 6:3.

— Які подальші плани «Сокола»? — запитую генерального менеджера клубу і національної збірної Василя Фадєєва.

— Тренуватимемося кілька днів удома, а потім вирушимо в гості до Словаччини. Там 17, 18 і 19 серпня проведемо три контрольні матчі з провідними клубами сусідньої країни — у Михайловці, Попраді та ще деінде. А в дні, коли Україна святкуватиме річницю незалежності, зіграємо вдома з одним із білоруських колективів. Найпевніше це буде команда з Вітебська. У тих матчах планують зіграти у складі «Сокола» його чи не найславніші вихованці — зірки НХЛ — Олексій Житник та Дмитро Христич...

До речі, обидва майстри вже не перший день готуються в Києві. Форма Христича нас особливо турбує. Адже він — одна з головних дійових осіб у національній збірній. Після одного з тренувань ми поспілкувалися з суперфорвардом.

— Пам'ятаєте, під час нашої розмови в травні ви казали, що ваш контракт з «Вашингтоном» закінчується і гратимете за інший клуб. То, може, є якісь новини?

— Мій агент активно веде пошук нового клубу. Сподіваюся, що обов'язково знайдуться бажаючі отримати досвідченого нападаючого та ще й вільного агента. До старту регулярного чемпіонату НХЛ ще дуже багато часу. До речі, більшість хокеїстів ліги нині відпочивають у теплих краях. І на лід вийдуть не скоро.

— Кажуть, що ви збираєтесь зіграти за збірну України на першому етапі нового турніру Єврохокей-челендж у столиці Латвії?

— Правду кажуть. Либонь, так і буде, якщо не з'являться варіанти з моїм працевлаштуванням. До речі, квитки назад до США зарезервував на початок вересня, коли завершиться турнір у Латвії.

...Христич тренується в основному з групою гравців збірної, які виступають за кордоном і ведуть підготовку до першого відповідального турніру головної команди країни.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Фото автора.

На знімку: у Дмитра Христича добрий настрій.

ФУТБОЛ

І поїхали...

Кубок країни. 1/32 фіналу. На початковому етапі представники вищої ліги виступали в гостях. Лише маріупольський «Металург» не взяв стартової висоти і збив планку в Овідіополі, поступившися місцевому «Дніпру» — 0:1.

Нелегко далася перемога (1:0) київському «Динамо», яке виступало в невеличкому прикарпатському місті Бурштині. Подивитися на гру гранда вітчизняного футболу, який прибув основним складом, проти місцевого «Енергетика» зібралося чимало люду з усієї Івано-Франківщини. Але стадіон, зрозуміло, не резиновий і вмістив лише шість тисяч. Упродовж зустрічі господарі, які діяли досить жорстко, упевнено почувалися на полі низької якості. Але на третій додатковій хвилині їм усе-таки довелося капітулювати. М'яча зі штрафного забив Флорін Чернат.

Результати решти поєдинків: «Сталь» (Дніпродзержинськ) — «Шахтар» (Донецьк). 0:2. «Ковель-Волинь-2» — «Металург» (Донецьк). 1:3. «Кристал» (Херсон) — «Металург» (Запоріжжя). 0:1. «Авангард» (Ровеньки) — «Металіст» (Харків). 0:3. «Зоря» (Луганськ) — «Дніпро» (Дніпропетровськ). 1:4. «Галичина» (Дрогобич) — «Таврія» (Сімферополь). 0:1. «Нива» (Тернопіль) — «Карпати» (Львів). 2:5. «Шахтар» (Луганськ) — «Кривбас» (Кривий Ріг). 1:3. «Рось» (Біла Церква) — «Ворскла» (Полтава). 1:2. «Вугольок» (Димитров) — «Арсенал» (Київ). 0:2. «Верес» (Рівне) — «Поліграфтехніка» (Олександрія). 0:2. «Торпедо» (Запоріжжя) — «Волинь» (Луцьк). 0:3. «Севастополь» — «Чорноморець» (Одеса). 0:6. ЛУКОР (Калуш) — «Оболонь» (Київ). 1:4. «Олімпія ФК АЕС» (Південноукраїнськ) — «Закарпаття» (Ужгород). 0:2. «Нафтовик» (Долина) — «Полісся» (Житомир). 1:3. «Нафком-Академія» (Ірпінь) — «Прикарпаття» (Івано-Франківськ). 2:1. «Десна» (Чернігів) — «Сталь» (Алчевськ). 0:1. «Титан» (Армянськ) — «Нафтовик» (Охтирка). 1:4. «Газівник-Скала» (Стрий) — «Зірка» (Кіровоград). 0:1. «Буковина» (Чернівці) — «Миколаїв». 2:3. «Динамо» (Сімферополь) — «Борисфен» (Бориспіль). 0:1. ОЛКОМ (Мелітополь) — ЦСКА (Київ). 1:0. «Електрон» (Ромни) — «Вінниця». 1:0. «Явір» (Краснопілля) — «Система-Борекс» (Бородянка). 0:0 (пенальті — 4:3). «Поділля» (Хмельницький) — «Красилів». 1:1 (пенальті — 4:5). «Гірник-Спорт» (Комсомольськ) — «Спартак» (Суми). 0:2. «Чорногора» (Івано-Франківськ) — «Сокіл» (Золочів). 0:2. «Техноцентр» (Рогатин) — «Арсенал» (Харків). 1:3. «Система-КХП» (Черняхів) — «Електрометалург-НЗФ» (Нікополь). 2:1.

Як повідомили нам у ПФЛ, жеребкування пар 1/16 фіналу — сьогодні. Матчі цього етапу учасники зіграють 24 серпня.

А найближчими днями наша увага буде прикута до виступів найкращих українських клубів на міжнародній арені. У рамках третього кваліфікаційного раунду Ліги чемпіонів київське «Динамо» завтра у Софії поміряється силами з клубом «Левський», а донецький «Шахтар» вдома прийматиме бельгійську команду «Брюгге». Побажаймо нашим клубам успішного старту!

В. Б.

ВЕЛОСПОРТ

Велосипедом по стежинах

Маунтбайк, що дослівно перекладається як гірський велосипед, — досить молодий вид спорту. 1996 року його було включено до Олімпійських ігор, однак в Україні як офіційний вид спорту він з'явився лише у 1998-му.

Але вже нині можна сказати, що не за горами той час, коли українці змагатимуться нарівні з родоначальниками цього спорту. Приклад того — чемпіонат Європи з маунтбайку, котрий проходив з 1 по 4 серпня у Швейцарії.

332 спортсмени з 26 країн. У цій когорті були й шість українців. Особливості гонки в тому, що потрібно мати гарну стартову позицію, яка залежить від світового особистого рейтингу спортсмена. 100 метрів завдовжки і шість — завширшки. Саме така стартова позиція. Згодом траса звужується до одного метра. Тож спортсмену досить важко обігнати суперників. Але за бажання можна. Це довів донеччанин Ігор Богдан. З 70 місця у світовій кваліфікації він «доїхав» до 23-го.

Проте найвидатнішою подією для українських гонщиків було 4 місце Сергія Рисенка, який лише 3 секундами поступився бронзовому призеру іспанцю Ладжеретті Інесті Інакі. А позаду залишив представників тих країн, де цей вид спорту більш розвинутий. Адже вартість професійного велосипеда сягає трьох тисяч доларів. А отже, не всім він і по кишені.

Успіх нашого спортсмена старший тренер збірної Ігор Ткаченко не вважає випадковістю. Адже Сергій вже виступав на Олімпіаді в Сіднеї, де став наймолодшим учасником. І серед сорока дев'яти суперників виборов 27 місце. А до цього — 12 місце на першості світу серед юніорів. Торік 22-річний спортсмен посів 16 місце на чемпіонаті Європи і виконав норматив майстра спорту міжнародного класу, здобувши перемогу на гонці в Румунії. І на досягнутому студент Національного університету фізичного виховання і спорту не зупиниться. У нього ще все попереду. Адже середній вік визнаних спортсменів — 25—28 років. Знайшлися б ще кошти на участь у міжнародних змаганнях. Приміром, якщо європейці беруть участь у 25—30 міжнародних стартах, то наші — лише в десяти. Проте це вже інше питання, яке швидше належить вирішувати державним органам, а не маунтбайкерам.

Богдан ДОВНИЧ.

НАШ ВІДПОЧИНОК

■ *Хмельницький*

Кришталевий лелека старого Кам'янця

На стіні в затишному офісі агенції «Гала-Тур» щойно з'явився диплом лауреата всеукраїнської професійної туристичної програми «Кришталевий лелека»-2002». Ця нагорода — першій кам'янець-подільській туристичній фірмі за досягнення в розвитку у Волинсько-Подільському регіоні. До речі, дипломом «Лелеки» цього року відзначено ще й Кам'янець-Подільський міськвиконком, з яким тісно співпрацює «Гала-Тур».

Чи бачили ви в Україні справжнього туриста? Можливо, в Києві, Криму, Карпатах. А в Кам'янці побутує думка, що на подільську землю він ще майже не ступав. Їдуть сюди екскурсанти. Часто — на один день. А туризм — то заняття глибинне. Багатство пам'яток історії, природи, архітектури, культури світового значення, висока духовність та різноманіття народних промислів і традицій Поділля ще зумовлять масовий туристичний рух до цього краю та його визнаної столиці Кам'янця.

Звісно, справжньому туристові має служити розвинута інфраструктура туризму: готелі, транспортна обслуга, мережа закладів харчування та сфери відпочинку. Агенція «Гала-Тур» вже має все це на озброєнні. Можете подорожувати комфортабельним автобусом чи на таксі, обирати для проживання готель, турбазу, санаторій, якісне харчування вам запропонують і в дешевих студентських їдальнях, і у вишуканих ресторанах...

Але головне — це все-таки маршрути «Гала-Туру». Їх 17. Народжуються й нові, на які є попит. Як ось мандрівка «Зелений рай», яка з'явилася після прийняття Кам'янця до ЮНЕСКО завдяки природній пам'ятці Смотрицький каньйон.

Багатющі музеї етнографії, археології, хліба, картинна галерея, замки, фортеці, парки, сади, підземні печери, палаци спонукають вас глибше зазирнути в історію народу і народностей, що населяли цей край, і сповнитися гордістю за нашу велику українську родину.

Колективу турагенції надзвичайно імпонує ідея американського професора Расті Брукса стосовно розвитку стійкого туризму. Привела професора в місто міжнародна програма «Партнерство громад», в якій Кам'янець працює ось уже п'ять років. Побачивши місто-партнера його рідного Атенса, Расті одразу заявив про потребу розвитку тут туризму з духовним наповненням.

І знайшов однодумців — агенцію «Гала-Тур», яка розташована у фешенебельному відреставрованому власними руками особняку початку XX століття на вулиці Соборній, який тішить око гостинно відчиненими кованими воротами. Агенція може задовольнити навіть найвибагливішого клієнта, запропонувавши йому полювання, риболовлю, підводне полювання, стрибки з «тарзанкою» з мосту «Лань, що біжить».

У 1998 році «Гала-Тур» обслужив 218 туристів, а в минулому їх було вже 2759. За два перші місяці 2002 року послугами агенції скористалися 600 клієнтів.

Перспектива у фірми дуже приваблива. Це власний туркомплекс на Руських фільварках з будинком відпочинку, зеленою зоною, цінними мінеральними джерелами. Позитивно сприйнята в багатьох регіонах України робота агенції з великими туропотягами на 200—400 гостей. Цьогоріч у такий спосіб знайомилися з Кам'янцем кияни та одесити. «Гала-Тур» веде велику популяризаторську роботу, завдяки чому є солідні надходження до міського бюджету.

На київській трасі в Красилові впадає в око яскравий банер «Гала-Туру». І тут, і в Хмельницькому має фірма свої філії. Лідер туристичного бізнесу в регіоні вміло працює зі споживачем, надто з молоддю, є спонсором шоу красунь, лицарських турнірів, змагань скелелазів, козацьких забав, надає благодійні послуги сиротам, ветеранам, студентам Інституту туризму.

Звісно, могли б ретельно підібрані директором Анатолієм Ковальським фахівці прожити і на закордонних турах, але це все одно що покинути родючі чорноземи пропадати забур'яненими. Тому заступник директора із внутрішнього туризму Тетяна Карпова особисто зустрічає кожну групу на вокзалі, не залишаючи поза увагою жодної проблеми чи забаганки туристів. І не дивує нікого, що проводи перетворюються на прощання добрих друзів.

Віра ШПИЛЬОВА.

ПІСЛЯ ВИХІДНИХ

Теоретик і практик параної

ЛЮДИНА-ЕПОХА

Коли вдивляєшся в обличчя незабутнього «Хіча», на язик зовсім не проситься епітет «несамовитий». Його образ — узагальнення панстраху перед розплатою за гріхи: власні та чужі. Попри це, довгий, виписаний соковитими мазками, шлях режисера є стократним утвердженням колосальної життєлюбності. Адже страх смерті — це зворотний бік любові до життя. Най дарують мені психоаналітики.

Слід було б поставити пам'ятник його суворому таткові-бакалійникові, що був, імовірно, невдоволений життям та зробив малого Альфреда жертвою власних комплексів. Історія хічкокових страхів розпочалася з дрібної провинності. За неї Хічкок-старший посадив майбутнього кінематографічного генія на кілька годин у каталажку, а точніше, попросив поліцейських «заарештувати» сина. Це була перша печатка несправедливості на несформованій особистості. І коли він уже навчався в єзуїтському коледжі, коли пішов до інженерно-штурманської школи, коли працював у телеграфній компанії, вивчав живопис та займався візуальною рекламою, він не забував про можливість несправедливого покарання.

Утім, Альфреда, можливо, тому й кидало туди-сюди протягом усієї його зосередженої на самоутвердженні юності. Він ніби намагався довести всім, що не винний. Про пам'ятник батькові-невдасі казала не випадково. Саме суворість людини, не здатної піднятися над собою та створити іншу ситуацію в житті, стала поштовхом для майбутнього піднесення Альфреда. Він у своєму житті від початку вчиняв по-іншому.

Мене, приміром, більше задовольняє, коли Хічкока називають англійським режисером. По-перше, досягти слави в Голлівуді може лише

геніальний емігрант (за незначним винятком), тим паче, вважаючись новатором. По-друге, Голлівуд завжди клює на те, що йому не доступне. Так, Хічкок — англійський режисер, усупереч багатьом довідковим джерелам. Самокопирсання — це те, що американським фільмам ніколи не було притаманне. А власне воно — сутність численних стрічок, що їх виробив у себе вдома та в Америці Альфред Хічкок. До речі, його екранне самокопирсання збігалося у часі з модою на Фрейда (теж неамериканським явищем).

Хічкок — недосяжний кіношний теоретик і практик параної. Завдяки тому самому жорстокому таткові (котрий не отримав пам'ятника) Альфред Хічкок став на початку трилера як жанру. Став і на початку кіно як такого, адже першу, незавершену, картину зняв ще 1922 року («Номер 13»). Це було в Англії, при філії голлівудської кіностудії, що згодом стала називатися «Paramount». Почав Альфред з дизайну титрів. І дорвався таки до режисерства. 1925 року спільно з німцями створив, нарешті, свій перший повноцінний фільм — «Сад насолод». Він вичавлював особистий страх по краплинах, які перетворювалися на фільми. Кожна стрічка була етапною для історії кіно. І цих вичавлених краплин за життя набралося аж 63 (!). Лише 1930 року Хічкок створив п'ять фільмів (!).

«39 сходинок» (1935) досі вважають еталоном комедійного трилера. А перший фільм його американського становлення — «Ребекка» — одразу одержав «Оскара». Затримавшись у Штатах на все подальше життя, Хічкок заарканив багатьох зірок. Хіба могли відмовити людині-глибі з туманного Альбіону Грегорі Пек, Кері Грант, Грейс Келлі, Інгрид Бергман?.. Знаменитих акторів магнітом тягнуло до «саспенсу» (ефект нагнітання напруження, кіноприйом, лідерство у використанні якого належить знову-таки Хічкоку). Цікаво, що лише після «Психозу» (1960) Альфреда Хічкока навіки «затаврували» як апологета фільму жахів. Цю стрічку, до речі, йому довелося знімати на телевізійній техніці за невеликі кошти, адже солідні студії не ризикнули працювати з таким аномальножахливим, за мірками того часу, матеріалом. До речі, після цього фільму Хічкок подолав ще одну свою фобію. Завдяки «Психозу» ставши голлівудським мільйонером, «Хіч» почав ще й продюсувати свої картини. Певне, майже сорок років йому не давала спокою нездатність повністю розпоряджатися заробленим.

Хічкок відслужив сповна своє XX століття, померши 1980 року. Після «Хіча» почалася ера пародій на трилер — того низькопробного патолого-анатомічного продукту, котрим тепер годують публіку американські студії категорії В. І, заплющуючи очі на цей сурогат, ми згадуємо Хічкока, розуміючи: трилер — це дещо інше. Ми не боїмось його картин. Ми разом з ним руйнуємо страхи та знімаємо стреси. Адже він навіки відучив — і нас, і себе — боятись того, що містить поняття «справжнє кіно».

■ ■ ■

Сьогодні — день народження Альфреда Хічкока.

■

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

СКАНДАЛ

«Золотий орел» заклював «Ніку»

Нинішньому хазяїну Московського кінофестивалю відомому режисерові та акторові Микиті Михалкову хочеться мати ще й свій, так би мовити російський, «Оскар». Його аналог у Росії вже давно є. Це — «Ніка». Але ця примхлива пані — «не під Михалковим», і Микита Сергійович вирішив домогтися свого по-паратовськи. Пам'ятаєте його роль у «Жорстокому романсі»?

В'ялоплинний весняний конфлікт між ним, як головою Спілки кінематографістів Росії, і директором Будинку кіно Юлієм Гусманом завершився несподіваним зняттям колишнього «кавеєшника» з посади. Гусман перший виказав Михалкову все, що думає про його ідею заснувати новий кіношний приз «Золотий орел». Адже народжена Гусманом премія «Ніка», яка існує не перший рік, шанована в кіношному світі. Михалков після публічної сварки з директором Будинку кіно від своєї ідеї не відмовився, і всі зрозуміли: «Орел» заклює «Ніку». Коли Гусман зліг зі своїми недугами до однієї з клінік Нью-Йорка, зібрався секретаріат Спілки кінематографістів і прийняв рішення про зняття його з посади, яку він обіймав 15 років.

Таке рішення творчий люд вважає несправедливим і завзято захищає Гусмана. А кіночиновники зняття з посади людини, котрої навіть не було в Москві, розцінюють як річ нормальну і вже будують плани на майбутнє. Секретар Спілки кінематографістів Михайло Калінін, якого призначили новим директором Будинку кіно, повідомив, що після повернення свого попередника вручить йому наказ про звільнення. З ним Юлій Гусман одразу має намір піти в суд і переконаний, що справу виграє. Одне слово, кіно та й годі! А точніше, серіал.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Москва.

ФОТОФАКТ

В Одесі, незважаючи на закриття всіх пляжів, відпочивальники купаються.

Фото Сергія СВЕТЛИЦЬКОГО.

ВИДАННЯ

Книга про наші святині

Олесь Гончар у романі «Собор» прямо не подає назву храму, але легко зрозуміти, що йдеться про козацький Троїцький собор у Новомосковську на Дніпропетровщині. Його збудував без жодного цвяха селянин Яким Погребняк у XVIII сторіччі.

Троїцький храм — одна з численних українських духовних святинь, про яку розповідає книга Зірки Мензатюк «Наші церкви: історія, дива, легенди», видана всеукраїнським журналом «Соняшник». Науковим консультатом був доктор філософії, доктор мистецтвознавства, професор Київської духовної академії Дмитро Степовик.

До списку світової культурної спадщини ЮНЕСКО внесено Софію Київську, Києво-Печерську лавру, історичний центр Львова. Чудовими храмами пишаються Чернігівщина, Черкащина, Тернопілля, Буковина, Закарпаття... Їм також присвячено видання.

Наводячи приклади спорудження нових церков, автор із сумом зазначає, що іноді релігійні громади, не радячись із фахівцями, будують непривабливі храми, бо свої традиційно українські вже призабулися.

Ми, на жаль, мало знаємо свої святині. Частку цих знань додає книга Зірки Мензатюк, ілюстрована художніми кольоровими світлинами.

Георгій МІРОШНИК.

ПОВІДОМЛЯЄ МНС

(Початок на 1-й стор.).

■ Двоє людей, які збирали вугілля, загинули через обрушення території шахти ім. Кисельова в місті Торез Донецької області. Загиблих піднято з-під завалу.

■ Вагонеткою смертельно травмовано двох гірників під час зачищення вентиляційного ходка на горизонті 1020 метрів на шахті «Чайкіно» ВО «Макіїввугілля».

■ Сталася пожежа на шахті «Степова» ДХК «Львіввугілля» в місті Глухів. На аварійній дільниці перебувало 6 гірників, яких терміново евакуювали на поверхню.

■ Майже 20 кілограмів рідкого аміаку в компресорному цеху ЗАТ «Укрриба» в Києві потрапило в повітря. Попередньо причиною вважається порив сальника аміачного насосу.

За фактами цих пригод проводиться розслідування.

■ Вилучено 10 снарядів біля приватного будинку в місті Ромни Сумської області. А поблизу села Зелений Гай Чернівецької області знайдено 47 снарядів часів Великої Вітчизняної війни.

Голос України
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.

Ціна договірна

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 0311146. **1 2 3 4 5 6 7 8 9 0**

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ **ТЕЛЕФОНИ:** для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos